[illegible] 1922–23

[illegible] 13 [illegible]

3L
[illegible]
M2313·8
186727

விளம்பரம்.

வெளியாய்விட்டது! வெளியாய்விட்டது!

ஸ்ரீ சததூஷணீ.

[தமிழ் மொழி பெயர்ப்புடன்.]

முதல் வாதம் வெளியாய்விட்டது. விலை அணா 3.

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம: — ஸ்ரீமான் வேங்கடநாதார்யஃ

சீரார் தூப்புல் திருவேங்கடமுடையான் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீமந்நிகமாந்த மஹா தேசிகனால் அருளிச்செய்ய
பட்ட இந்த க்ரந்தத்தை அனேகருடைய வேண்டுகோளுக்கி
மூலத்தைத் தடித்த க்ரந்தாக்ஷரத்திலும், திருவஹீந்திரபுரம் [illegible]
லூர் வித்வான் பகலத்விஷயம் பண்டிதபூஷணம் ஸ்ரீ உப. வே
ரஸிம்மாசார்யர் ஸ்வாமியின் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு
னும்,பாரிபாஷிகமான பதங்களுக்கு எளிதான தமிழ்நடையில்
டிப்பணியுடனும் அச்சிட்டு ஸ்ரீதேசிகனுடைய திருவவதார
னமாகிய ஶ்ரவண நக்ஷத்திரத்தன்று ஒரு வாதத்திற்கு
குறையாமல் ப்ரதி மாதமும் ஸஞ்சிகை ரூபமாக வெளியிடப்படும்

இந்த க்ரந்தம் 66 வாதங்கள் அடங்கியது. இப்படிப்பட்ட
க்ரந்தங்கள் விற்பனையாவது ஶ்ரமமாதலால் ஸம்பரதாயத்தில் ஆஸ்
தையுள்ள ப்ரபுக்கள் முன் வந்து விஶேஷ த்ரவ்யஸஹாயம் செய்து
இந்த எங்களுடைய ஆரம்பத்தைப் பூர்த்தியாகும்படி செய்ய வேணு
மாய் ப்ரார்த்திக்கிறோம்.

ஒரு வாதம் அச்சிட எல்லாச் செலவும் உள்பட ரூபாய் 30 ஸ
ராஸரியாக ஆகிறது. இவ்வளவு ஸஹாயம் செய்பவர்களுக்குமேல்
அச்சிடப்படும் ஒவ்வொரு வாதத்திலும் மூன்று ப்ரதிகள் கொடுக்க
ப்படும். முன் பணம் ரூபாய் 12 கொடுப்பவர்களுக்கு ஒவ்வொரு வா
தத்திலும் ஒருப்ரதி கொடுக்கப்படும். அப்பொழுதைக்கப்பொழுது
வெளி வரும் வாதங்களில் குறிப்பிட்டிருக்கும் விலையைக்கொடுத்து
பெற்றுக்கொள்ளலாம். ஆனால் இப்படி வாங்குமவர்களுக்கு ஒரு
ப்ரதி ரூபாய் 15 ஆகும் தவிர தபாற்கூலி முதலியவற்றில் ரூபாய் 5
ஆகும். மற்ற விவரங்களுக்குக் கீழ்க்குறிப்பிட்டிருக்கும் விலாஸத்
திற்கு எழுதலாம். மானேஜர், நிகம பரிமளம் ஆபீஸ்,
ஸ்ரீசடகோப நிலயம், மௌண்ட் ரோட், சென்னை.

1218

ரேஜிஸ்டர் எம். 916.

ஸ்ரீ:

வேதாந்த தீபிகை

சென்னை ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸித்தாந்த ஸபையின்

வேதாந்த விசாரம் செய்யும்

ஓர் மாதாந்தரத் தமிழ் பத்திரிகை.

9 JUN 1923

கடாதுர் ஸ்ரீநிவாஸாசார்யர், பி.ஏ., பி.எல்.,
பத்திராதிபர்.

ஸ்ரீநிவாஸ ராகவ அய்யங்கார், எம். ஏ.
ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸித்தாந்த ஸபையின் கார்யதர்சி.

ஸபையின் 1922—1923வது மேரீ.

13.] ருதிரோத்காரிவரு வைகாசிமீ [ஸஞ்சிகை 8.

1. பத்ராதிபரின் குறிப்புகள் 255

2. பகவத் கீதைக்குப் புதிய உரை. ... 261
வீ. கே. ராமாநுஜாசார்யர்.

3. தேவாலய மடமசோதா நமது கர்த்தவ்யம் ... 274
இ. த. ரங்காசார்யர்.

4. புஸ்தக விமர்சம். ... 285

5. ஸ்ரீரஹஸ்யத்ரய ஸாரார்த்த ஸங்க்ரஹம். ... 291
சே. நரஸிம்மாச்சாரியர்.

ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸித்தாந்த ஸபை கார்யதர்ஸியால்

ப்ரசுரம் செய்யப்பட்டது.

மதராஸ் : கலாரத்நாகரம் அச்சாபீஸ்.

வர்ஷச்சந்தா ரூ. 3—0—0] [ஸஞ்சிகை 1 அணுக்.

[illegible] ॥ ....

.....................[illegible] ।

[illegible] ॥ [illegible]

[illegible] । [illegible]

[illegible] ॥' என்றார் சாண்டில்ய பகவான். இதன் பொருள்:— பகவானிடத்தில் பக்தி, சாஸ்த்ரஜ்ஞாநம், சாஸ்த்ரீய கர்மங்களை யெல்லா மநுஷ்டித்தல், இவைகள் உலகத்தையறிந்த அஹங்காரமற்ற புருஷனுக்கு அணிகலங்களாகின்றன. பலகற்றவனானாலும், வித்வானானாலும் உலகப்போக்கை நன்றாயறிந்திருந்தாலும், ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தம் பெற்ற மனிதனுக்கு மோக்ஷத்தைப் பற்ற இது ஒன்றே உபாயம் என்னப்பட்ட அடிப்படையான சாஸ்[த்ர] பக்தி உண்டாவது மிகவும் துர்லபம். சாஸ்த்ரங்களை இடைவிடாமல் [அப்யாஸ]ம் பண்ணுகிறவர்களுக்குக்கூட அதில் பக்தியுண்டாவது அஸாத்யம். [சாஸ்]த்ரத்தில் விச்வாஸமுள்ளவர்களுக்குத்தான் வீடென்னும் பெரும்புகழ் ஸ[ுலப]மாகக் கிடைக்கும். பக்தியற்றவர்களும் யோக்யதையற்றவர்களும் ஸ[ாஸ்]த்ரத்தைக்கேட்டாலும், விஷஸ்பர்சம் பெற்றவர்களுக்குப் பால் ருசியா[தது போல] அவர்களுக்கு சாஸ்த்ரம் ப்ரகாசமாகாது. பக்தர்களுடைய ஹிதத்[துக்காகவு]ம் தன்னை ப்ரகாசிப்பிக்கும்பொருட்டு ஸர்வேச்வரனும் ஸர்வலோ[க]சரண்யமான பகவான் சாஸ்த்ரரூபமாக அவதரித்திருக்கிறான்— கர்மவச்யர்களுக்குக் கைமேல் பலன்கிடைக்காவிட்டால் அது அவர்[களுடைய] பூர்வகர்மபலமே யொழிய பகவானுடையவாவது சாஸ்த்ரத்தினுடை[ய]தாவது குற்றமாகாது. சாஸ்த்ரத்தில் த்ருட விச்வாசமுள்ள மஹாப்ராஜ்ஞ[ர்க]ளை இத்தகைய அவஸரங்களில் பக்தி விஞ்சி வாயலற்றப் பண்ணும். இதை[யே] [ஆழ்வா]ருடைய விரஹதசைகளில் அவருடைய அநுஸந்தாந ப்ரகாரங்களிற் கா[ண]லாம். இப்படி நினைத்த கார்யம் கைகூடாமல் விரஹதுக்கம் கரைபுரண்டோட[ும்ப]டி தேயும், அது '[illegible] ஸம்சயம்' (இ[தற்கு] எனது சிறிது குற்றமே காரணமாயிற்று. அந்தோ! அது மிகப்பெ[ரியது.] ஸந்தேஹமேயில்லை) என்று பிராட்டி நடத்திக்காட்டியவாறு, ஆழ்வா[ர்] தமது ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தத்தை நினைந்துத் தேறியதை '[illegible]' (மஹாமேதாவியான சடகோபன் மொழிந்தார்) என்று ஸ்ரீதேசிகன் ஸ[ங்க்ர]ஹித்தருளினர்.

* * * * * *

புத்தருடைய மஹிமைக்குக்காரணம் அவருடைய சாஸ்த்ர விச்வாஸ[மி]ன்மை. தாம் மிகக்கற்றும் கொடுந்தவம் புரிந்தும் ஒரு பயனையும் கண்டி[லர். ...]ரம். [illegible]றைத்தான் வைதிக கார்யங்களிற் கண்டாராம். ப்ர[illegible]

[library stamp, illegible]

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ஸ்ரீநிவாஸ மஹாதேசிகாய நம:

9 JUN 1923

வேதாந்த தீபிகை.

பத்ராதிபர்:—நடாதூர் ஸ்ரீநிவாஸாசார்யர், பி.ஏ., பி.எல்.

கார்யதர்சி:—ஆர். ஸ்ரீநிவாஸ ராகவாசார்யர், எம். ஏ.

ம் 13] ருதிரோத்காரி௵ வைகாசிமீ [ஸஞ்சிகை 8.

"ஸ்ரீஹரிவாஸநகாஸநம் தமோவண௦ நவிகஸ மளஸவஸஸ்ஸஸ்ப் டிபாதெந:
ககஸஸஸ தாந நாஜெவ விஜயஸஹெ ஸதிரஹுந ஷெஹ்நவஜ்ர ॥"

[ஸ்ரீ பாகவதம்-1-9-33.

பத்ராதிபரின் குறிப்புகள்.

வதிக மதத்தைக் குலைக்க யத்தநித்தவர்கள் அதற்கு அஸ்திவாரமான
மத்தை நிந்திப்பதிலேயே கங்கணம் கட்டியவர்களாகத் தோன்று
டுக் காணப்படுவார்கள். காயக்லேசாதிகள் மிகுந்த அநுஷ்டானம்
ம் இதரபோகங்கள் முதலியவற்றில் அதிக நிர்ப்பந்தங்களுக்குட்பட்டு
ச்ரேயஸ்ஸையும் லோகஹிதத்தையுமே ப்ரதாநங்களாக நினைத்து மமதை
சாந்தர்களாய்த் தம் கடமைகளை ப்ராம்மணர் நிறைவேற்றி வந்தனர்.
த உலகத்தவர் ஸ்வரஸமாகவே மதிக்கத்தட்டென்ன? எனினும் ஹிரண்
புவைப்போன்ற ஆஸுரப்ரக்ருதிகளுக்கும் சாஸ்த்ரங்களில் விச்வாசமில்
மல் மதிமயங்கின புத்தர் முதலியவர்களுக்கும், ப்ராம்மணர் விஷயத்தில்
ஸூயையும் விபரீத புத்தியும் உண்டாவது ஸஹஜமே.

ஸக்திமநுமவதி ஜ்ஞாநம் ஸாஷ்டியம் கலே ஷாவிஷம் । கஸுஜகவ
தி வஸஸஷம் ஜொகஜகு உநஹாஸ்ரதிம ॥ வஹஸஸ்ரதவு விஷஷெஷா
ஜொகஜகுவஸ்ராவி ஷெஹிநஃ । ஷஸ மஹா உஜெமாஜெஷ்ர்தஸ ஸக்ஜொடு
ஜெகேக ஸாயதெ ॥ ஸாஷ்ஹஸ்ரவ வாஸ்ராவி ஸாஷ்ஷக்கி ஸஷஷடு

186727

பஞ்சத்தில் நிலையுள்ளதொன்றுமில்லையாம்; எல்லாம் மின்னின் நிலையில் தோன்
றி மறைகின்றனவாம்; ஆனதுபற்றி ஆத்மாவென்பது ஏது? ஈச்வரனேது?
எல்லாம் சூன்யமென்பது தான் உண்மையென்றார். வெறுப்பினால் துறவறம்
பூண்டு கோழை மனதினால் பரோபகாரத்தையுபதேசித்தார். சாஸ்திரியகர்மா
நுஷ்டானங்களையும் ப்ராம்மணரையு மிகழ்ந்தார். அவர் இவ்வாறு பேசியதாகக்
கூறப்படுகிறது:—

'சாம்பலுக்கும் ஸ்வர்ணத்துக்கும் பேதம் துலங்கக் காணப்படுகின்றது; ப்ரா
ம்மணனுக்கும் சண்டாளனுக்கும் அப்படியொன்றையும் கண்டிலோம். அரணிகளைத்
தேய்ப்பதினால் (நெருப்பைப்போல்) ப்ராம்மணன் உண்டாகவில்லை; ஆகாயத்திலிருந்து
குதிக்கவுமில்லை; பூமியைப்பிளந்துகொண்டு வெளிவரவுமில்லை. சண்டாளனைப்போலவே
ப்ராம்மணனும் தாயின் வயிற்றிலிருந்து பிறந்தவன் தான். எல்லாமனிதர்களுக்கு
உறுப்புகள் ஒருமாதிரியாகத்தானிருக்கின்றன. செடிகள், க்ருமிகள், மீன்கள், ஸர்
கள், பக்ஷிகள், மிருகங்கள் முதலியவற்றிற்போல் மனிதர்க்குள் வித்யாஸங்களி
மண்டையெலும்பு, தோலின் வர்ணம், ஒலிக்கும் தொண்டை, முதலிய எந்த உறுப்பு
லும் குறிப்பிட்டபேதமில்லை. வெவ்வேறு ஜாதிகளிலுதித்த ஸ்த்ரீபுமான்களின்
யோகத்தால் பிறக்கும் குழந்தைகளும் அவரவர்களுடைய தாய் தந்தையரை யநு
த்தேயிருக்கின்றன. எனவே மனிதர்க்குள் ஜாதிவேற்றுமை யென்பதற்கு ஆதா
மென்ன?'—என்று.

நமது 'ஆசாரத்திருத்த' (Social reform) நண்பர்களும் இவ்வண்ணம்
தான் பேசுகிறார்கள்! இப்பேச்சுக்களுக்குப்பல உத்தரங்கள் பலதடவைகளில்
சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. இங்கு கீழ்க்கூறியுள்ள புத்தருக்திகளில் கடை
யாய் இருப்பதை மாத்திரம் கவனிக்கவேண்டுகின்றோம். ப்ரஜைகள் தாய் தந்
தையரை யநுஸரிக்குமென்றால், மனிதர்க்குள் பிறவியில் பேதமில்லையென்ப
தெங்ஙனமோ?

*   *   *   *   *

மீண்டும் பலவாறு கூறி புத்தர் முடிப்பதாவது:—

'நான்கு வர்ணத்தாரும் ஸமமானவர்கள். அஸூயையை வளர்ப்பவன், ப்ரா
ணிகளை ஹிம்ஸித்து வதைப்பவன், திருடன், வ்யபிசாரி, வாங்கிய கடனை மறுப்பவன்,
வயது முதிர்ந்த பெற்றோர்களைக் கடமையாக நடத்துகிறவன், அவர்களை ரக்ஷியாதவன்,
துர்ப்புத்தி கூறுகிறவன், உண்மையை மறைப்பவன், க்ருதக்நன்; பிறரை உபசரிக்காத
வன், ஆத்மஸ்துதியும் பரநிந்தையும் செய்பவன், பிறர் குணத்தைபுகழாதவன், பொறாமை
யுடையவன், ஆகிய இத்தகையவர்களே சண்டாளர்கள். பாபமற்றவனே ப்ராம்மணன்.
பிறவியினால் ஒருவன் ப்ராம்மணனுமல்ல, சண்டாளனுமல்ல; அவன் கிரியைகளினாலே
ப்ராம்மணனோ சண்டாளனோ ஆகிறான்'—என்று.

வைதிகமதத்துக்கு இவ்வபிநிவேசங்கள் புறம்பல்ல. இப்படிப்பட்ட
சூக்ஷ்மகுணவிவ்ருத்தியின் அத்யந்த ஆவச்யகதையை நமது சாஸ்த்ரங்கள் வற்

புறத்திருக்கிறமாதிரி வேறெங்கும் காண்முடியாது. இதனாலேயே சரீரப்ர யுக்தமான ஜாதி குணதிகள் போய்விடுமென்பது சாஸ்த்ரத்துக்கும் உலகின் அனுபவத்துக்கும் விரோதிக்கும். ஸ்ரீமத்ரஹஸ்யத்ரயஸாரத்தில் ப்ரபாவ வ்யவஸ்தாதிகாரத்திலும், ப்ரபாவ ரக்ஷாதிகாரத்திலும், இது ஸம்பந்தமான ஸ்மர்தான்களைச் சுளையடங்க ஸ்ரீதேசிகன் ப்ரமாண புரஸ்ஸரமாக அருளிச் செய்திருப்பது இங்கு அநுஸந்திக்கத்தக்கது.

* * * * *

பின்னர் கனிஷ்கர் என்னும் சக்ரவர்த்தியின் காலத்தில் விளங்கிய பௌத் தப்ரதானராகிய அச்வகோஷர் என்பவர் தமது வஜ்ரஸூசி என்னும் க்ரந்தத்தில் ஜாதி நியமாதிகளைப் பற்றிச் சொல்வது:—

'வேதங்கள்; ஸ்ம்ருதிகள், தர்மசாஸ்த்ரங்கள் முதலியவை உண்மையென்றும் ரதேயங்களென்றும் கொண்டாலும், ப்ராம்மணன் நான்கு வர்ணத்திலும்மேலானவன் ரனவொண்ணாது. ப்ராம்மண்ய மென்று லென்ன? ஜீவனா, பிறந்த ஜாதியா, காயமா; த்யையா, ஆசாரமா, கர்மமா, அல்லது வேதத்தை அறிதலா?

'ப்ராம்மண்யம் ஜீவகுணமென்றால், வேதங்களிற்சொல்லியபடி நாற்கால் மிரு கங்களும் தேவதைகளாகவில்லையா?.. 'வேதங்களை அங்க உபாங்கங்களோடு கற்ற ப்ராம்மணனும் சூத்ரரிடம் தானதிகளைப் பெற்றால் 12 ஜன்மம் கழுதையாகவும், அறுபது ஜன்மம் பன்றியாகவும், எழுபது ஜன் மம் நாயாகவும், பிறப்பான்' என்று மனு தமது தர்ம சாஸ்த்ரத்தில் சொல்லுகிறார். ஆதலால் ஜீவனில் ப்ராம்மண்யமில்லை.

'அது பிறவியிலிருப்பதென்றால், ஸ்ம்ருதிகளில் அநேக முனிவர்களுக்கு ப்ரா ம்மணகுலத்திற் பிறந்ததாய்கள் இல்லை யென்னப்படுவதோடு எப்படி அதை ஸமந்வயப் படுத்துகிறது? அசலமுனி யானைக்குப் பிறந்தார்; கேசபிங்களர் ஆந்தையின் புதல்வர். சுகர்கிளிக்கும், கபிலர் குரங்குக்கும் ச்ருங்கரிஷி மானுக்கும் வ்யாஸர் செம்படவ ஸ்த்ரீக் கும், கௌசிகமுனிவர் சூத்ரைக்கும், பராசரர் சண்டாளிக்கும் வஸிஷ்டர் ஒரு ஸ்வைரி ணிக்கும் பிறந்தவர்கள். க்ஷத்ரியராய்ப்பிறந்த விச்வாமித்ரர் ப்ராம்மண குலபதியானார், க்ஷத்ரியனான அஜாமிடன் வம்சத்திலுதித்தவர்கள் காண்வாயந ப்ராம்மணர்களாம். அப்படியே ப்ராம்மணனுடைய தாஸீபுத்ரனும் தாஸனுக்கு ப்ராம்மண ஸ்த்ரீயிடத்தில் ஜநித்தவனும் ஏன் ப்ராம்மணனாகக்கூடாது?.. மஹாபாரதம் வனபர்வத்தில் யுதிஷ்டிரர் "வர்ணங்களுக்குள் அதிகமாக ஸாங்கர்யம் உண்டாய்விட்டபடியால் இன்னான் இன்னஜாதியான் என்று சொல்லுவது கஷ்டமாய் விட்டது' என்றார்................ 'மாம்ஸம் சாப்பிடும் ப்ராம்மணன் ஜாதியை இழக்கி றான்; கொழுப்பு, உப்பு, பால் இவைகளை விற்கும் ப்ராம்மணன் உடனே சூத்ரனாய் விடுகிறான்' என்றார் மனு. அப்படியானால் பிறவியினால் ப்ராம்மண்யம் என்பதெங்கே?

'சரீரம் ப்ராம்மணனா? அப்படியாகில் ப்ராம்மண சவத்தைச் சுடும் அக்நிக் கும் அக்நிப்ரதானம் பண்ணும் பந்துக்களுக்கும் ப்ரும்மஹத்தி தோஷம் வரும். ப்ராம்ம ணனுக்கு சூத்ரஸ்த்ரீயிடம் பிறந்தவனும் ப்ராம்மணனாகவேண்டும். ஆனால் அத்தகைய

ப்ரஜை பிணத்துக்குச் சமானம் (பாரசவன்) என்று மஹாபாரதம் சொல்லுகிறது. மேலும், ப்ராம்மணனுடைய ஸத்க்ருத்யங்கள் அவன் சரீரத்தோடு நசிப்பதில்லை யென்கி றார்கள். ஆகையால் ப்ராம்மண்யம் சரீரத்திலில்லை.

'அது வித்யையுமன்று. வெகு சூத்ரர்களும், ம்லேச்சர்களும்கூட நான்கு வேதங்களிலும் வ்யாகரணம், மீமாம்ஸை, ஜ்யோதிஷம், ஸாங்க்யம், ந்யாயம், வைசே ஷிகம் முதலியவைகளிலும் வல்லவர்களாயிருக்கிறார்கள். அவர்களொருவரையும் ப்ரா ம்மணரென்பாரில்லை. அப்படியே ஆசாரகர்மாநுஷ்டானங்களினாலும் அது கூடாது என்பது விளங்கும்.

'எனவே, சூத்ரனுக்கு உயர்ந்த வாழ்வு ஏன் கூடாது?........................ஒரு ஸூத்ரத்தில் நாய்க்குப் பிறகுள்ள வார்த்தையாகச் சூத்ரனைப் படித்திருப்பதினாலேயே அவனை மிக இழிவான ஜந்து வென்னலாமா? வ்யாகரணவிதியில் உச்சாரண ஸௌகர்ய த்துக்காகப் பல்லுக்குப்பிறகு உதடுகளைச் சொல்லியிருப்பதினாலேயே பல் உதடுகளைவிட உயர்ந்ததென்பதா? சாதுர்வர்ண்ய படன க்ரமத்தாலேயே ப்ராம்மணன் உயர்ந்தவனெ ன்பதும், சூத்ரன் அவனுக்குச் சுச்ரூஷை செய்வதோடு த்ருப்தனாயிருக்கவேண்டுமென் பதும் ஒவ்வாததென்பதும் திண்ணம்.

'ப்ராம்மணர் சொல்லுகிறபடி எல்லாரும் ப்ரும்மாவிடத்திலிருந்து உண்டா னார்களென்றால், இப்படிச் சேரவொண்ணாத நான்கு ஜாதியென்பது எப்படிக்கூடும்? ஒரு தாய்தந்தையர்க்குப் பிறந்தவர்கள் ஸ்வபாவத்தில் ஒருமாதிரியாகத் தானே இருக்கவேண் டும்?........................பலாமரத்தில் வேர், அடிஸ்தம்பம், கிளைகள் முதலிய பல விடங் களிலும் பழங்கள் உண்டாகின்றன. அவைகளுக்குள் வித்யாஸமுண்டானால், வேரின் பக்கத்தில் காய்ப்பதைச் சூத்திரப் பழமென்னலாம்! ஆனால் அப்படிககாணோம்......... ....தவிர, ஸுகதுக்கானுபவங்களில் ப்ராம்மணனுக்கும் சண்டாளனுக்கும் ஒரு வித்யாஸமும் இல்லை; இருவரும் ஒரே மாதிரி பிறந்து வளர்ந்து மறிக்கிறார்கள். புத்தி சக்தியிலாவது, நடவடிக்கைகளிலாவது, ப்ரவ்ருத்திகளிலாவது, பயஸ்தோஷாதிகளி லாவது அவர்களுக்குள் ஒருவித பேதமுமில்லை. ஆகையால் நான்கு வர்ணமென்பது அபத்தம்...மனிதர்களெல்லாம் ஒரு ஜாதியாரே'—என்று.

இவற்றை ஸ்ரீமான் லக்ஷ்மீநரஸு நாயுடு எழுதிய 'வர்ணவிசாரம்' என் னும் ஆங்கிலப் புத்தகத்திலிருந்து ஸங்க்ரஹித்தோம். இவையும் அந்தபரம் பரையாகச் சொல்லப்படும் வாதங்களே. இவற்றிற்குச் சமாதானங்களையும் வெகுவாய் ஆஸ்திகர்கள் அறிவார்கள். சூத்ரர்கள் த்விஜசுச்ரூஷை செய்ய வேண்டுமென்றதினாலே அவர்கள் உயர்ந்த வாழ்வுக்காவது ஜ்ஞானஸம்பாதநாதி களுக்காவது அர்ஹரல்லவென்று சாஸ்த்ரம் சொல்லவில்லை. ஜ்ஞாநாதிகர்க ளான சண்டாளாதிகளும் அத்யந்தம் பஹுமானிக்கத் தக்கவர்களென்பது நமது மதத்தின் முக்கியமானகொள்கை. எந்தக்காரணத்தையிட்டாவது ஸநாதநங்களான வர்ணாச்ரம தர்மங்களைக் குலைக்கவொண்ணா தென்பது தான் முக்கிய விஷயம். அச்வகோஷர் சொல்லிய பல்—உதடு, பலாமரம், என்னும் உபமானங்களை வைதிகர்களும் ஒப்புக்கொள்ளத்தட்டில்லை. அவற்றை ஸ்வ

ரஸமாக அர்த்தம் பண்ணினுல் புருஷஸூக்தாதிகளில் நான்கு வர்ணத்தவரின் உத்பத்தியைச் சொல்லியிருக்கும் ப்ரகாரணங்களைப் பற்ற நமது விரோதிகளுக்கும் வைமனஸ்யம் உண்டாகாது. இதற்கு நிதர்சனமாக ஸ்ரீபாதுகா ஸஹஸ்ரத்தில் ஸமாவ்ருத்தி பத்ததியில் ஆழ்வார் சூத்ரவம்சத்தில் அவதரித்ததைப் பஹுமானித்து ஸ்ரீதேசிகன் 'நியதம் ஶ்வபசாதிகேஷ்வபி நாதேஷு ஶாமிநஸ்ஸம்ஶ்ரயாஷ் ஶட்ருமிவஸூரம்। சபதாஶ்ரித பாதஜாத வம்ஶ ப்ரதிவ தேதநே ஶாதகாநநீவம் ॥' (ஓ ரத்னபாதுகையே, நீ வஹித்துக்கொண்டிருக்கும் திருவடிகளிலிருந்து உண்டான சூத்ரவம்சத்தை மேன்மைப்படுத்துவதற்காக வன்றோ, அந்த ரிஷி 'சடகோபன்' என்னும் உன் திருநாமத்துடன் அந்த ரூபத்தை அடைந்தார், அந்த ஜாதியில் அவதரித்தார், என்றபடி), என்றருளிச்செய்ததை அநுஸந்திக்கக்கடவோம். சாஸ்த்ரஸித்தமான ஜாதிநியமத்துக்கும், சண்டாள பர்யந்தமாக இருக்கவேண்டிய பாகவத ப்ரதிபத்திக்கும் ஒருவிதமான விரோதமுமில்லையென்பதை ஸ்ரீவைஷ்ணவ மதமே அறுதியிட்டிருப்பதைப் பலபடிகளில் இதற்குமுன் தீபிகை எடுத்துக்காட்டியுள்ளது. இனியும் உசித ஸமயங்களில் விசேஷமாக விளக்கும்.

அனுதியாய் இப்படி த்வேஷிக்கப்பட்ட ப்ராம்மணர்கள் இன்னும் மிகுந்திருப்பதும் ஒரு விசேஷந்தான். எக்காலத்திலும் அவர்களுக்குள் ஒற்றுமையாவது தமது ஸமூஹத்தின் தற்காப்புக்கென்று ஏற்பாடுகளாவது இருந்ததாகத் தெரியவில்லை. இன்னமும் காணோம். மந்த்ரம், சடங்குகள், மோக்ஷோபாயம், என்றபடிகளில் மற்றவர்களை ஏமாற்றி ப்ராம்மணர் தமது பதவியை விடாமல் வைத்துக்கொண்டிருப்பதாகச் சொல்லும் ஆதுநிக த்வேஷிகள்கூட 'ப்ராம்மணர்க்குள் ஒருவிதமான ஸமூஹப்ரவ்ருத்தியென்பது கிடையாது. பிறரைப்போலவே அவர்களுக்குள்ளும் ஒற்றுமையில்லை. ஜெஸுட் (jesui's) பாதிரிகளைப்போல் ப்ராம்மணர் ஒரு தலைவனுக்குக் கீழ்ப்படிவதில்லை.................................பௌத்த பிக்ஷுக்களைப்போல் மடங்களில் ஸங்கங்களாகச் சேர்ந்து ஒரு வரையறைக்குட்படுவதுமில்லை' என்றார்களிறே! யானை ஜலத்தைச் சேறுக்க் கலக்கித்தன் தலையிலேயே போட்டுக் கொள்வதைப்போல், நமது ஸமூஹத்துக்கு ஹானிவந்தால் அது நமக்குத்தானே என்பதை நினையாமல், தம்மனதிற் கொண்டதையே குரங்குப் பிடியாகக்கொண்டு அதை ஒப்பாதவர்மீது குற்றஞ்சொல்லிவந்து நம்மவர்க்குள் எவ்வளவு பிளவுகளுண்டாய் விட்டனவே? அப்படியே லௌகிகர்களிலும் மனோபாவம் நடக்கிறது. கோவில் மட நிர்வாஹங்களில் ஊழல்களிருக்கலாம். அவற்றிற்கு இப்போது சட்டச்சபையில் நிறைவேறின மசோதாதகுந்த பரிஹாரமென்றும், அதைக்கண்டிப்பவர்களுக்கு எதிராய் ப்ரசாரம்செய்து, ராஜப்ரதிநிதி அம்மசோதாவை அங்கீகரிக்கும்படி செய்யவேண்டுமென்றும் ஒரு ஸ்ரீவைஷ்ணவ ப்ராம்மணர் 'ஜஸ்டிஸ்' பத்ரிகைக்கு எழுதியிருக்கார்! 'இது என் அபிப்ராயம்' என்பார்!

பிறட்டினுல் பெறும் ஆதிக்யம் வெகுகாலம் நிலைக்காது. இத்தேசத்தில் நடந்துவந்த மாதிரியான மதப்புரட்சிகளுக்கும் ராஜீயப்புரட்சிகளுக்கும் தப்பி ஜீவித்திருக்கும் மதமாவது ஜனஸமூஹமாவது, வைதிகமதம் ப்ராம்மண ஸமூஹம் இவற்றைவிட வேறு உலக சரித்ரத்தில் காணமுடியாது. எனவே இவற்றிற்கு ஸ்வபாவஸித்தமான விசேஷ இருந்தே யோக்யதை தீரவேண்டும் அதன் காரணமென்னவென்பதை நம்மவர்கள் நிதானமாய் விமர்சித்து இம்மஹாஸம்பத்தைக் காப்பாற்ற ஒற்றுமைப்படுவார்களா?!

ஸ்ரீ:

'பகவத் கீதைக்குப் புதியஉரை'

ஓர் மறுமொழி.

பகவத்கீதை என்னுல் ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்த்து டிப்பணிகளுடனும், ஒருசங்க்ரஹத்துடனும் அச்சுப்போட்டிருப்பதில் சில தூஷணங்களை உ. வெ. நடாதூர் ஸ்ரீநிவாஸாசாரியர் வேதாந்த தீபிகையில் (ஸம்புடம் 13, ஸஞ்சிகைகள் 4, 5, பக்கங்கள் 141—168) எழுதியிருக்கிறார். 'ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஜன ப்ரமுகர்' வயோதிகர்; நன்றாய்ப்படித்தவர்; வைதிகாசாரங்களை யநுஷ்டிப்பவர்; லௌகிகத்திலும் பெரிய பதவியை வஹிப்பவர்' என்று என்னைக் கௌரவப்படுத்தி அதினுல் நான் எழுதியிருப்பதற்கு ஆதரவுண்டாவது ஸஹஜம் என்று நினைத்து அதைத் தடுப்பதற்காக அவர் தூஷணங்களை 'பானைச் சோற்றுக்குப் பருக்கை பத, மென்னும் பழமொழியின்படி எழுதியிருக்கிறார். என் உரைக்கு சாஸ்திர ஸம்ப்ரதாயத்தில் நிலையும் ஸதாசாரியருடைய உபதேசமும் இல்லை யென்றும், கேவலம் நாஸ்திகனைத் திருத்தலாம் ஆஸ்திக நாஸ்திகனை திருத்தவொண்ணுது என்றும் சொல்லி யிருக்கிறார். இதற்கு பதில் எழுதவில்லை. கீதையின் உரையில் எழுதியிருக்கும் தூஷணங்களுக்கு மாத்திரம் பதில் எழுதவேண்டியது அவசியம்.

2. முதல் முதல் நான் தெரிவிக்க வேண்டியது சங்கர பாஷ்யத்தை யநுசரித்து உலகில் கீதைக்குப் பல உரைகள் வெளியில்வந்தும் ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் பாஷ்யத்தை அநுஸரித்து எவரும் கஷ்டமில்லாமல் தெரிந்துகொள்ளக்கூடிய புஸ்தகங்கள் அச்சுப்போட வில்லையே என்று அந்தக்குறையை நீக்குவதற்காக இந்த உரை எழுதப்பட்டது. விசிஷ்டாத்வைத மதத்தைப்

பற்றி எழுதவரவில்லை. அதை யநுஸரித்து பகவத்கீதைக்கு மாத்திரம் உரை எழுதியிருக்கிறது. அதுவும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களின் பொருட்டு மாத்திரமில்லை; இதர்களும் விஷயத்தைத் தெரிந்து கொள்ளவேணு மென்று கருத்து. ஒரு ப்ரகரணத்துக்கு ஸ்வரஸமாய் ஏற்படுகிற பொருளை விட்டு வேறு ஒன்றை எழுதி, ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் சொன்னார் என்று சொன்னால் அவர்கள் அதைக் கௌரவம் செய்யார்கள். ஸ்ரீபாஷ்யகாரருடைய ஸம்ப்ரதாயத்தில் முக்கிமானதை எல்லோரும் ஒப்புக்கொள்வதற்காகச் சில்லரை விஷயங்களில் வேறுபாடுகள் இருந்தாலும் அவைகளை உண்மையான ஆஸ்திகர்கள் ஸஹித்துக் கொள்வார்கள். ப்ரகரணத்துக்கு எந்தப்பொருள் ஸ்வரஸம் என்று எல்லாரும் கஷ்டமன்னியில் தெரிந்து கொள்ளலாம். முதல்முதல் பொருளைத் தெறிந்து எழுதுவது மாத்திரம் கஷ்டமே யன்னியில், எழுதினது சரியல்லவென்று எல்லாரும் சொல்லலாம். எனக்கும் நடாதூர் ஸ்வாமிக்கும் ஏற்பட்டு இருக்கும் விவாதத்தை விசாரித்து முடிவு பண்ணவேண்டிய கோர்ட்டு இவைகளை படிக்கிறவர்கள். அவர்கள் ஜட்ஜ்மெண்டை நான் ஒப்புக் கொள்ளத் தயாரா யிருக்கிறேன்,

3. என்னுடைய உரைக்குப் 'புதியஉரை' என்று நடாதூர் ஸ்வாமி பெயரிட்டு இருக்கிறார். என்னுடைய ஸங்க்ரஹத்தில் 52 வது பக்கத்தில் 47 வது பாராவில் ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் ஸம்ப்ரதாயத்தை ஒத்து இந்த உரை எழுதினேன் என்று தெளிவாய்ச் சொல்லி யிருக்கிறேன். சில இடங்களைத்தவிர மற்ற இடங்களிற் சொன்னபடி ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் பாஷ்யத்தை அநுஸரித்தே எழுதி யிருக்கிறேன். ஆகையால் புதிய உரை என்று நாமகரணம் செய்தது சரியன்று.

4. கீதையில் மதச்சண்டைக்கு இடம் கொடுக்கவில்லை என்றும், பகவானைப் பொதுவாய் உலகத்தில் எங்கும் நிரம்பியிருக்கிறவர் என்று சொல்லியிருக்கிற தென்றும் அவரை விஷ்ணு வென்றாவது சிவனென்றாவது சொல்லவில்லையென்றும் நான் எழுதி யிருக்கிறேன். இது பிசகு என்று அந்த ஸ்வாமி சொல்லுகிறார். கீதை என்பது இரண்டாவது அத்தியாயம் 11-வது ச்லோகம் முதல் 18-வது அத்தியாயம் 66-வது ச்லோகம் வரையில் உள்ளது. நடுவில் அர்ஜுனன் கேள்விகளும் வியாஸர் எழுதிய கதையும் கீதையில் சேரவில்லை. இவ்விதமான கீதையில் – அதாவது ஸ்ரீக்ருஷ்ண பகவானுடைய உக்திகளில் – நான் எழுதியிருப்பதற்கு விரோதமான வசனம் எங்கே யிருக்கிறது? அதைச் சொல்லவேண்டியது. அது 'இல்லாமல் உரையாசிரியர்களையும், சங்கராசாரியரையும் மற்றவர்களையும் சாக்ஷிகளாக வரவழைப்பது எதற்கு? இதை irrelevant என்று வக்கீல்கள் சொல்லுவர்கள். கீதையில் திருவசனம் எழுதி யிருக்கிறார். பத்தாவது அத்யாயத்தில் 'தன்னுடைய விபூதிகளைச் சொல்லுகையில் "ருத்ரர்களுக்குள்ளே நான் சங்கரன்," என்று பக

வான் சொல்லியிருக்கிறார். ஆகையால் தான் சங்கரனல்ல வென்று விளங்கு கிறது, என்று நடாதூர் ஸ்வாமி எண்ணுகிறார். இது 23-வது ச்லோகத் திலிருக்கிறது. 21-வது ச்லோகத்தில் 'ஆதித்யர்களுக்குள்ளே விஷ்ணு நான்' என்று பகவான் சொல்லியிருக்கிறார், மேலே சொல்லியபடி பகவான் விஷ்ணு வன்று என்று இதைத்தான் நான் எழுதியிருப்பது. இந்தச் சங்கரனும். விஷ்ணுவும் 33 தேவதைகளில் கணக்கிடப்பட்டவர்கள் என்று சொன்னால், நான் எழுதினதற்கு விரோதமான வசனம் எங்கே யிருக்கிறது? அதை அவர் எழுதவேணும்.

5. அவதாரரூபம்—இது எதினால் செய்யப்பட்டது என்று விவாதம் நாலாவது அத்யாயத்தில் 6-வது ச்லோகத்தில் 'என்னுடைய ப்ரக்ருதியை அதிஷ்டானம் செய்து' என்று, சொல்லியிருக்கிறது. பகவானுடைய ப்ரக்ருதி எது என்று தேடிப்பார்க்குங்கால் 7-வது அத் 4, 5 - ச்லோகங்களில் இரண்டு ப்ரக்ருதிகள் தன்னது எனறும், அதில் ஜீவர்கள் ஒரு ப்ரக்ருதி யென்றும் அசித்து (matter) என்று சொல்லப்பட்டது மற்றொரு ப்ரக்ருதி யென்றும் முதலில் சொன்னது உயர்ந்ததென்றும், இரண்டாவது சொன்னது தாழ்ந்ததென்றும் சொல்லியிருக்கிறது. வைகுண்டம் என்னும் தேச விசேஷத்தில் இருக்கும் திவ்யமங்களவிக்ரஹம் தான் தன்னுடைய ப்ரக்ருதியென்று சொல்லப்பட்டது என்கிற ஸம்ப்ரதாயம் எனக்குத்தெரியும். கீதையில் அதைப்பற்றி ஒரு இடத்திலும் சொல்லவில்லையே! உபநிஷத்தில் சொல்லியிருந்தாலும் ஒரு புஸ்தகத்துக்கு உரையெழுதினால் அதைக்கொண்டே எழுதவேண்டுவதில்லையா? இதைத்தான் (Internal evidence) என்று ஆங்கிலத்தில் சொல்லுகிறது. இது தெளிவாயிருக்குங்கால் வெளியிலிருந்து ருஜுவைத் தேடுவானேன்? 15-வது ச்லோகத்தில் 'வேதவிதேவ சாஹம்' என்று பகவான் சொல்லியிருக்கிறார். அதற்கு ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் "என்னைச் சொல்லுகிற வேதத்தை நானே அறிவேன்; நான் சொல்வதற்கு விரோதமாய்ச் சொல்லுகிறவர்கள் வேதத்தின் பொருளைத் தெரியாதவர்கள்" என்று பொருள் எழுதியிருக்கிறார். ஆகையால் கீதையில் பகவானுடைய உக்திகளுக்கு அவைகளைக்கொண்டே பொருள் சொல்லுவது உசிதம்.

6. இப்படிப்பொருள் கொள்வதினால் என்ன ப்ரயோஜனமென்று நடாதூர் ஸ்வாமி கேட்கிறார். சொல்லுகிறேன். ப்ரக்ருதி 'இரண்டாயிருப்பதால் அவதாரம் இரண்டு வகையென்றும், பகவான் தான் நேரில் வருவது ஒன்று, ஒரு ஜீவன் வழியாய் வருவது ஒன்று என்றும் ஏற்படுகிறது. இந்த விஷயங்களில் இப்படிப்பொருள் கொள்ளாவிடில் இந்த ப்ரகரணத்தில் சொல்லப்படாமல் போய்விடும்.

7. இப்படிப் பொருள் கொள்வதற்குச் சில விரோதங்கள் அந்த ஸ்வாமி சொல்லுகிறார். (1) விஷ்ணு புராணவசனங்களுக்கு விரோதம். இந்தப் பரமாத்மாவினுடைய உடம்பானது, பஞ்சபூதங்களின் கூட்டத்தினால் செய்யப்படவில்லை, என்று ஒரு வசனம். இதன்பொருள் மற்றொரு வசனத்தினால் விளங்கும். மாமிசம், மேதை, எலும்பு இவைகளினால் செய்யப்பட்டவையல்லவென்று அதின் பொருள். இவ்விதமான உடம்பு பகவானது என்று நான் எங்கே சொல்லியிருக்கிறேன்? தேவலோகத்திலிருப்பவர்களுக்கு மாம்ஸம், மேதை, எலும்பு இவைகளால் செய்யப்பட்ட உடம்பு உண்டோ? அவர்கள் உடம்பும் ஐந்து பூதங்களாலமைந்தது அல்லவா? ஆகையால் ஐந்து பூதங்களினால் அமைந்தது மனித உடம்புபோல் இருக்கவேண்டுவதில்லை. அது யாரால் செய்யப்படுகிறதென்று விசாரிக்கவேண்டும். பகவானால் அது செய்யப்படுகிறது. மனிதன் உடம்பு கர்மபலத்தின் போகத்திற்காக மாமிசம், மேதை, இலும்புகளால் அமைக்கப்படுகிறது. தேவலோகம் போகிறவர்களுக்கு 'ஸோமொ ராஜா' என்று சொல்லப்படும், மேன்மையான உடம்பு செய்யப்படுகிறது. பகவானுக்கோ அவரே அவதார உடம்பைச்செய்து கொள்வதினால், மனிதன் உடம்புபோல் தோன்றினாலும் அதுபோல் துக்கத்துக்குக் காரணமாயிருக்கவேண்டுவதில்லை.

8. (ii) பகவான் ஹேயசரீரத்தை எதற்காகக்கொள்ளவேணும், என்று ஸ்வாமி கேட்கிறார். யாருக்கு ஹேயமென்று நான் அவரை கேட்கிறேன். கர்மத்துக்குட்பட்ட நமக்கு ஹேயம். அது முக்தனுக்கு ஹேயமன்று. பகவானுடைய விபூதியாய் எதுவும் அவனுக்கு போக்யம். இப்படியானால் பகவானுக்குக் கேட்பானேன். பத்தாவது அத். 39-வது ச்லோகத்தில் 'நான் இல்லாத வஸ்து உலகில் இல்லை' யென்று பகவான் சொல்லுகிறார். அவருக்கு உயர்ந்தது தாழ்ந்தது இல்லை. எல்லாம் இருப்பிடம்.

9. (iii) 'தன் பரத்வத்தைக்காட்டி உலகத்தை உஜ்ஜீவிப்பிக்க பகவான் வந்தவர்' என்று நடாதூர் ஸ்வாமி சொல்லுகிறார். இது உண்மையே. பரத்வம் என்பது எது? உடம்பு அன்று. அதைப்பார்த்தவர்களில் வெகுபேர்கள் உருவத்தைக்கண்டு மனித உடம்பு என்று அலக்ஷ்யம் செய்தார்கள். அப்படியே பகவான் 9-வது அத். 10-வது ச்லோகத்தில் சொல்லுகிறார். ஆகையால் இந்த ச்லோகத்தில் சொல்லும் 'பரம்பாவம்' (பரத்வம்) இதரர்களைக்காட்டிலும் அதிசயமான ஜ்ஞாநம், பலம், ஐச்வர்யம், வீர்யம், சக்தி, தேஜஸ் முதலானவைகள்.

10. (iv) 'என் ப்ரக்ருதி' என்பதற்கு நான் எழுதினபடி பொருள் கொண்டால் ராம க்ருஷ்ணர்களுடைய அவதாரங்கள் தாழ்ந்தவையென்றும் பரசுராமாதிகளான அவதாரங்கள் உயர்ந்தவையென்றும் விபரீதமாய் முடியும்

என்று நடாதூர் ஸ்வாமி பயப்படுகிறார். பயப்படவேண்டாம். பூர்ணாவதாரம் என்பது பகவானுடைய ஸ்வபாவங்களிலும் ஐச்வர்யங்களிலும் குறையில்லாதிருப்பது. ஜீவனை அதிஷ்டானம் செய்துவருங்கால் சக்தியில் ஒரு லேசத்தை அவனிடம் வைத்திருப்பதினால் அவ்வித அவதாரம் அம்சாவதாரம் என்று சொல்லுகிறது. அவதாரரூபத்தால் இந்த வ்யவஹாரமன்று.

11. ஐக்யோபதேசம். நடாதூர் ஸ்வாமி எனக்கு எந்த மதத்தில் நிலை என்று தெரியாமல் திகைக்கிறார். என்னுடைய ஸங்க்ரஹத்தில் 29 முதல் 32 வரை பாராக்களை மறுபடியும் கவனத்துடன் படிக்கும்படி ப்ரார்த்திக்கிறேன். ஆங்கிலத்தில் எழுதியிருப்பதினால் பொருள் நன்றாய் விளங்கவில்லையென்று வருந்துகிறார். அதைத்தெரிந்தவரிடம் போய்க்கேட்டுக் கொள்ளும்படி வேண்டுகிறேன். ஆஸ்திகனான நாஸ்திகன் என்று எழுதிய என்னிடம் வந்தாலும் பரிபூர்ணமான பக்தியுடன் அவருக்குப் பொருளை விளக்குவேன்.

12. மேலே குறித்த ஸங்க்ரஹத்தில் பகவான் எல்லாவற்றிற்கும் ஆதாரமென்றும் எதையும் எவனையும் நியமனம் செய்கிறாரென்றும் எவனும் எதுவும் அவருக்குச் சேஷபூதமென்றும், அதாவது அவரால் இஷ்டப்படி விநியோகத்துக்குத் தகுந்தவை என்றும் ஆகையால் எல்லா ஆத்மாவும் எல்லாவஸ்துவும் அவருக்கு உடம்பு என்றும் அவர் அவைகளுக்கு ஆத்மாவென்றும் தெளிவாய் எழுதியிருக்கிறேன். இது ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் சித்தாந்தமில்லாவிடில் அது எது? ஸங்க்ரஹத்தில் 8-வது பாராவில் (c) அடையாளமுள்ள பிரிவையும் நடாதூர் ஸ்வாமி பார்க்கலாம்.

13. (One) ஒன்றுoneness(ஐக்யம்) என்னும் பதங்களை உபயோகப்படுத்தினது ஷை ஸ்வாமிக்கு ஸந்தேஹத்துக்குக் காரணம்போல் காண்கிறது. பகவானும் ஜீவனும் வேறு என்று தெளிவாய்ச் சொன்னபிறகு பகவானுடன் ஒன்றாய் விடுகிறான், என்றால் என்னபொருள் கொள்ளவேண்டியது? இப்போது தன்னை ஸ்வதந்த்ரனாக எண்ணியிருப்பவன் தன் ஸ்வரூபத்தைத் தெரிந்து மிகவும் பாரதந்திரனாகி பகவானுடைய ஸங்கல்பத்தைத் தெரிந்துகொண்டு அதை அனுஸரித்து அவர்வேலையைச் செய்கிறான் என்றே பொருள் கொள்ளவேணும். மேலே சொன்னபொருளை வேறு எவ்விதமாய் ஆங்கிலத்தில் சொல்வதென்று எனக்குத் தெரியவில்லை. என்னுடைய கீதாஸங்க்ரஹத்திலிருந்து இன்னும் ஒருவாக்யத்தை எழுதியிருக்கிறார். அதாவது 'ஈச்வரனோடு ஒன்றாய் அவன் கார்யத்தில் தானும் ஒரு கூறு கொள்ள விரும்புகிறான்' என்று. கூட்டு வியாபாரத்தில் இரண்டு பேரும் லாயம் அடைவதுபோல், பகவானும் சேதநனும் கூடவேலைசெய்து ஆநந்தமடைகிறார்கள் என்பது மற்றொரு வசனம். இதில் என்ன பிசகு? எப்போது பகவானுடைய வேலையில் தனக்கு ஒரு கூறு கிடைக்க விரும்புகிறானோ, அப்போது பகவானைக் காட்டிலும் வேறு என்று ஏற்படவில்லையா? கூட்டு (Partnership) என்றால் இருவராவது வேண்டாமா?

நான் எழுதியதை நன்றாய்ப் பராமர்சம் செய்யாமல் மனம் போனபடி
தூஷணம் சொன்னால் அதற்கு பதில் எப்படி எழுதுகிறது ?

I4. வேதாந்ததீபிகை 116-வது பக்கத்தில் அடியில் (oneness of interest
or purpose) என்பது என்ன வென்று நடாதூர் ஸ்வாமி கேட்கிறார்.
உலகத்தில் ஒருவனுக்கு ஒரு விஷயத்தில் இச்சையும் ப்ரவ்ருத்தியும் உண்டாகி
றது; வேறொருவனுக்கு வேறொரு விஷயத்தில் இச்சையும் ப்ரவ்ருத்தியும் உண்
டாகிறது. இருவருக்கும் (oneness of interest) (ஒரு விஷயத்தில் அபிநி
வேசம்) இல்லை. இருவர் இச்சையும் மற்றொருவர் இச்சைக்கு விரோதமில்லா
மல் கைகூடாவிட்டால், இருவருக்கும் சண்டை உண்டாகிறது. ஒரு குடும்ப
மாய் இருக்கும் ஸ்திரீபுமான்களுக்கு (Interest) அபிநிவேசம்) ஒன்றாகவே
இருக்கிறது. சாஸ்திரீய கர்மங்களைச் செய்தல், குழந்தைகளை வளர்த்தல்;
முதலானவைகள் இருவருக்கும் உரித்தான வேலைகள். அவைகளை ஒத்துச்
செய்கிறார்கள். அதுபோல் ஒருவன் யோகத்தினால் தன்னைப்பார்த்த பிறகு
அதாவது ஆத்மாவலோகனம் என்று சொல்லப்பட்டதை அடைந்த பின், தானு
ம் தன்னுடம்பும் ஒன்று என்று எண்ணும் மதிமயக்கம்போய், அது சம்பந்த
மாய்வரும் எனது என்கிற மதிமயக்கம் போய்த் தன்னையும் மற்றச் சேதநரையும்
ஸமமாகப்பார்க்கிறான். அவனுக்குத் தான் என்றும் பிறர் என்றும் வைஷம்யம்
தோன்றாது. ஒருவன் துக்கப்பட்டால் தானும் துக்கப்படுவான், சந்தோஷ
ப்பட்டால் தானும் சந்தோஷப்படுவான். அவனிடம் பொறாமை. இராது.
தனக்குப்பொருள் கிடைத்தால் தான்மட்டும் அதை அநுபவிப்பது என்பது
இல்லாமல் எவரும் அதை அநுபவிக்கலாமென்று அந்தப்பொருள் எல்லாருக்
கும் பொதுவானது என்று எண்ணுவது இவைகள் எல்லாம் தன்னையும் மற்ற
வர்களையும் ஸமமாகப்பார்ப்பதின் காரியம். இதுதான் (Interest) அபிநிவே
சம்) ஒன்றாயிருப்பது. (Purpose) (சங்கல்பம்) ஒன்றாயிருப்பதாவது வேலை
க்காரன் ஒருவன் நல்லவனாயிருந்தால் தன் யஜமானன் நோக்கத்தையும் பார்
த்து அவன் ஒப்புக்கொள்ளும் வேலையைத் தன்வேலைபோல் நன்றாய்ச் செய்கி
றான். அவனுக்கும் அவன் யஜமானனுக்கும் (purpose) ஸங்கல்பம் ஒன்றா
யிருக்கிறது. இது போல் ஒருவன் தன் ஸ்வரூபத்தைத் தெரிந்து தான் ஸ்வ
தந்த்ரன் என்னும் எண்ணத்தைவிட்டு அத்யந்த பாதந்த்ரனாகி பகவானுடைய
ஸங்கல்பம் எது என்று தெரிந்துகொண்டு பகவான் ஸங்கல்பித்த வேலையை
அவர் முகோல்லாஸம் உண்டாகும்படி செய்வானானால் அவனுக்கும் பகவானுக்
கும் (purpose) ஸங்கல்பம் ஒன்றாகும். மேலே சொல்லிய இவ்விரண்டுவித
மான ஐக்யங்களை நம்பூர்வர்கள் ஒப்புக்கொண்டதாக நடாதூர் ஸ்வாமி சொல்லு
கிறார். அதை கீதையின் உரையில் காட்டாததால் அவர்கள் அதை ஒப்புக்கொ
ள்ளவில்லை என்று எழுதலாச்சுது. அதை ஒப்புக்கொள்ளவேண்டிய இடம்
6-வது அத்யாயம் 29—30-வது ச்லோகங்கள். அதில் அதைக்காணோம்.

15. அந்த ச்லோகங்களின் உரையைக் கவனிப்போம். அதற்கு முன்னால்
ஸமாதி என்கிற யோகதசை இன்னதென்று தெரிந்து கொள்ளவேணும். த்யா
நம் செய்யவேண்டிய விஷயத்தில் மனதைக்கொண்டுபோய் வைப்பதுக்கு தார
ணையென்றுபெயர். அதிலிருந்து வெளியே போகாமல் மனது நின்றால் அந்த
தசை த்யானம். இதற்கும் ஸமாதிக்கும் என்ன பேதம் ? த்யானத்தில் ஒரோர்
விஷயத்தில் ஒடுங்கின மனது சேஷ்டையன்னியில் நிர்வியாபாரமாய் இருந்தால்
அந்த தசைக்கு ஸமாதியென்றுபெயர். இந்தபேதம் 6-வது அத்யாயம் 19,
20,21-வது ச்லோகங்களைப்பார்த்தால் விளங்கும். 19-வது ச்லோகத்தில் ஆத்
மாவை தீபத்துக்கும், அதினுடைய குணமான ஜ்ஞானத்தை தீபத்தின் ப்ரபைக்
கும், மனதைக்காற்றுக்கும் ஸமமாகச்சொல்லியிருக்கிறது. எந்த விஷயத்தில் ?
காற்று அடித்தால் தீபம் இங்கும் அங்கும் சலிக்கும். அதின் ப்ரபைகுறை
யும். தீபம் மங்கலாய்த்தெரியும். அதுபோல் மனது வேலை செய்தால்,
ஆத்மா இங்கும் அங்கும் அலைந்து, அதின் குணமான ஜ்ஞானம் குறைந்து ஆத்
மாவைப்பார்ப்பது முடியாதாகிவிடும். காற்றுக் கொஞ்சமும் இல்லாவிட
டின் தீபத்தின் ப்ரபை அதிகமாய், தீபம் நன்றாய் விளங்கும் அதுபோல்
மனதின் எல்லா சேஷ்டையும் ஒழிந்தால், ஆத்மாவின் குணமான ஜ்ஞானமா
னது குறைவில்லாமல் இருந்து ஆத்மாவை அவனுக்குக் காட்டிக் கொடுக்கும்.
இதனால் ஸமாதி தசையில் மனது வியாபாரமன்னியில் இருப்பதென்று விளங்
கும். இதையே 20-வது ச்லோகத்தில் தெளிவாய் பகவான் சொல்லுகிறார்.
'எந்தயோகத்தில் யோகம் செய்வதினால் அடக்கப்பட்ட மனதானது, உபர
தமாய், தன் சேஷ்டையை நிறுத்திவிடுகிறதோ' என்று மனதின் சேஷ்டை
முழுவதும் நின்றுவிட்டால் ஆத்மாவை எப்படிப் பார்க்கிறது ? புத்தியென்றும்
ஜ்ஞாநமென்றும் சொல்லப்பட்ட தன்னுடைய குணத்தினால், ஆத்மாவானது
புத்தியினால் தான் பார்க்கக்கூடியது. மனதுட்பட இந்த்ரியங்களினால் காணக்
கூடியதல்ல. இப்படியே 21-வது ச்லோகத்தில் சொல்லியிருக்கிறது.

I6. மேலே குறித்த 6-வது அத்யாயத்தில் 29—30-வது ச்லோகங்களை
இனிக்கவனிக்கலாம். இவைகளில் யோகத்தின் விபாக தசை நாலில் இரண்டு
தசைகள் சொல்லப்படுகின்றன. ஒருவன் தன்னுடைய எல்லாக் கர்மங்களையும்
அவைகளினால் வரக்கூடிய பலன்களைக்கோலாமல், பகவானுடைய ஆராதனமெ
ன்று செய்துகொண்டு வந்தால் ஒருக்கால் ஆத்மா விஷயமான ஜ்ஞானம் அவன்
மனதில் நிலைநின்று யோகம் செய்யும் திறமையைக்கொடுக்கும். அப்போது
மனது ஒடுங்கிச் சேஷ்டைச் செய்யாமல் இருக்குமாயின், தன்னை உள்ளபடி
பார்க்கிறான். இதை ஆத்மாவலோகனம் என்பார்கள். பிறகு விடாமல் இந்த
யோகத்தைச்செய்து கொண்டு வந்தால் தன் உடம்பு தான் தான் என்கிற அஹ
ங்காரமும், உடம்பு வழியாய் தன்னுடன் சேர்ந்தவைகளைத் தன்னது என்கிற
மமகாரமும் முழுவதும் போய்விடும். அப்போது தனக்கும் மற்றசேதநர்களுக்

கும் உண்மையான (interest) அபிநிவேசம் வைக்கத்தகுந்த விஷயம் ஒன்று என்றுதோன்றும். இதுவிபாக தசையில் முதலாவது மேலே சொன்ன மதிமயக்குகளுடன் இன்னமொன்று பலமாய் இருந்துகொண்டு வருகிறது. அதாவது தான் ஸ்வதந்திரன்; பகவான் உதவியன்னில் தான் எதையும் செய்யக் கூடுமென்னும் எண்ணம், இதுவும் போகவேணும். இரண்டாவது விபாக தசையில் இதுபோகிறது. யோகியினிடம் உண்டாகும் அதிசயத்தை முன்னிட்டு இந்த இரண்டு தசைகளைக் கீதாசார்யர் 29, 30-வது ச்லோகத்தில் சொல்லுகிறார். 29-வது ச்லோகத்தில் யோகி தன்னையும் மற்றச் சேதனர்களையும் ஸமமாகப்பார்க்கிறான் என்றும், 30-வது ச்லோகத்தில் பகவானையும் எல்லாச் சேதனர்களையும் ஸமமாகப்பார்க்கிறான் என்றும் ,சொல்லியிருக்கிறது. எந்த விஷயத்தில் ஸமமாய்ப் பார்க்கிறான்? நடாதூர் ஸ்வாமி யோகி தன் ஸ்வரூபத்தை அதாவது ஜ்ஞானம் என்கிற ஆகாரத்தை மற்றச் சேதனரிடத்திலும், அவர்களிடத்தில் உள்ள அதே ஆகாரத்தைத் தன்னிடத்திலும் பார்க்கிறான் என்று சொல்லுகிறார். இது ஆத்மாவலோகனம் உண்டானபொழுதே தெரியக்கூடியது அதற்கு விபாக தசை ஒன்று வேண்டியதில்லை. ஆகையால் தனக்கும் பிறர்க்கும் உண்மையான (interest) அபிநிவேசம் வைக்கவேண்டிய விஷயம் ஒன்றுதானென்று பார்க்கிறான். இரண்டாவது விபாகதசையில் புண்ய பாபம் போனபிறகு பகவானுடன் தனக்குண்டாகும் ஸாதர்ம்யத்தைப் பார்ப்பதாக ஷை ஸ்வாமி சொல்லுகிறார். புண்யபாபம் இருக்குங்கால் உள்ள ஆகாரமும் அவைகள் கழிந்தபின் உண்டாகும் ஆகாரமும் வேறாக யோகிக்குப் புலப்படுமா? ஆத்மஸ்வரூபம் எப்பொழுதும் ஒரேவிதமாயிருக்கவில்லையா? இப்படி அர்த்தம் பண்ணினால் யோகிக்கு இந்தத் தசையில் உண்டாகும் அதிசயம் என்ன? நான் சொன்னபடியானால் தான் ஸ்வதந்த்ரன் என்னும் எண்ணம் மாறி பகவானுக்குள்ள ஸங்கல்பத்தைத் தன்னிடத்திலும் மற்றவர்களிடமும் பார்க்கிறான், என்கிற அதிசயம் விளங்கும். எந்தப்பொருள் ப்ரகரணத்துக்கு ஒட்டுகிறது என்று இதை படிக்கிறவர்கள் தீர்மானம் செய்ய வேண்டியது.

17. ப்ரயோஜநாபேக்ஷை. வேதாந்ததீகை 159 - 160 பக்கத்தில் ப்ரயோஜநாபேக்ஷை என்று ஒன்று பகவானுக்கு இருக்கிறதென்று நான் சொல்லியிருப்பதாய்ச் சொல்லி அதை விஸ்தாரமாய் கண்டித்திருக்கிறார். எங்குஅப்படி சொல்லியிருக்கிறேன்? பகவானுக்குத் தன்பிரயோஜநமாய்ச் செய்யவேண்டுவது ஒன்று மில்லை. ஆனால்காருண்யத்தால் சேதநர்கள் பிழைக்கும்படி அவர் பாடுபடுகிறார். அடிக்கடி அவதாரம் செய்கிறார். சாஸ்த்ரத்தை விளக்குகிறார். ஆசார்யர்களை அனுப்புகிறார். இவ்விதமானவேலைகளைத் தான் பகவானுடைய (purpose) பிரயோஜநம் என்று நான் எழுதியது.

18. வைதிகமதம். உபநிஷத்தைக் கொடுத்த பகவான்வேறு; கீதையைப் பேசினவர் வேறு என்று நடாதூர் ஸ்வாமி கேட்கிறார். உபநிஷத்தைக் கொடு

ப்பது என்றால் என்ன பொருள்? உபநிஷத்துகள் நித்தியமன்றா? பகவான் ஒன்றாயிருந்தாலும் அந்த அந்தக் காலத்துக்குத் தகுந்தபடி உபதேசம் பண்ணுவது குற்றமே யன்று. உபதேசம் வாங்கிக் கொள்ளுவர்கள் சக்திக்குத்தகுந்தபடி உபதேசம் பண்ணவேண்டியது. குழந்தைகளுக்குச் சொல்லவேண்டிய வழி ஒன்று. பெரியவர்களுக்குச் சொல்லவேண்டிய வழி வேறு. இதைப்பற்றி அதிகமாய் எழுதவேண்டுவதில்லை.

19. உபநிஷத்துக்கள் ஒரே மாதிரியாய் இருந்தாலும் அவைகளுக்கு அந்த அந்தக் காலத்துக்கு த்தகுந்தபடி உரைஎழுதுகிறதில்லையா? அவைகளில் சொன்ன முக்திமார்க்கத்தை மூன்று வர்ணத்தாருக்கு மாத்திரம் உரித்தானது என்று இதுவரையில் சொல்லிக்கொண்டு வரவில்லையா? ஸூத்ரத்தில் அபசூத்ராதிகரணத்தைப் பார்த்தால் விளங்கும். கீதாசாரியர் அதைச் சூத்திரன் உள்பட எல்லாருக்கும் தகுந்ததென்று காட்டியிருக்கிறார். இதைப்பின்னால் விவரிக்கிறேன். இதை நோக்கித்தான் எனக்கே வேதம் தெரியுமென்று 15வது அத். 15வது ச்லோகத்தில் பகவான் சொல்லியிருக்கிறார்.

20. வர்ணாச்ரமதர்மங்கள். இவைகள் வேண்டாமென்று எங்கும் நான் சொல்லவில்லையே. வேண்டாமென்கிற பிராந்தி மட்டும் என்னிடம் இருக்கும் என்று நடாதூர் ஸ்வாமி சொல்லுகிறார். இதை எப்படிக் கண்டுகொண்டார்? ஒவ்வொருவன் தன் தன் நிலைமைக் குரிய கடமைகளைச் செய்யவேண்டியது. இது தவிர எல்லா அதிகாரிகளும் செய்யவேண்டிய தர்மங்கள் வேறொன்றையும் சொல்ல வில்லை. யென்றால் வர்ணதர்மங்கள் ஆச்ரமதர்மங்கள் வேண்டாமென்றதாகப் பொருள் கொள்ளவேண்டியதா? நான் சொல்லாததைச் சொல்லிதூஷிப்பது ஸ்ரீபாஷ்யகாரரிடம் உள்ளபக்திபிரகர்ஷத்தின் காரியமா?

21. கர்மயோக பக்தியோக அதிகாரிகள். தீபிகையின் 162, 163, 164வது பக்கங்களில் சூத்ரர்களுக்கு இவைகளுக்கு அதிகார மில்லையென்று சொல்லி அதிகாரமிருப்பதாகவும் எழுதியிருக்கிறார். இதைக் கவனித்துப் பார்த்தால் சொல்லுச் சண்டையே யன்றி விஷயத்தில் சண்டை யில்லை என்று விளங்குகிறது. உபாஸநம் என்பது பகவானுடைய ஸ்வரூபகுணாதிசயங்களோடு அவரை இடைவிடாமல் த்யானம் செய்வது தான். இதற்கு அங்கமாகச் செய்யும் கர்மம் தான் கர்மயோகம். உபாஸநத்துக்கு வேதாத்யயநம் அக்நிகார்யம் முதலியவை அங்கங்கள். அவைகளை த்விஜர் தான் அநுஷ்டிக்கலாம் என்று நடாதூர் ஸ்வாமி சொல்லுகிறார். இப்படி உபாஸநம் கர்மயோகம் என்னும் சொற்களின் பொருளைக் குறுக்குவதற்கு என்ன ப்ரமாணம்? ஒருவன் செய்யவேண்டிய கர்மங்களை அவைகளினால் வரக்கூடியபலன்களில் நோக்கில்லாமல் பகவானுடைய ஆராதனமென்று செய்வது கர்மயோகம். பிராமணர்கள் விஷயத்தில் செய்யவேண்டிய கர்மங்கள் வேதம் படிப்பதும் அக்னி சுச்ரூஷை செய்வதும், சூத்

திரர்கள் மூன்றுவர்ணத்தாரின் ஸேவை செய்வது. இப்படிச் செய்யப்பட்ட
கர்மயோகத்தினுல் உபாஸநம் செய்வதற்கு யோக்யதை உண்டாகிறது.
உபாஸநம் என்பது பகவானை இடைவிடாமல் த்யானம் செய்வது. அதை
எவரும் செய்யலாம். சிலவழிகளை உபநிஷத்துக்களில் சொல்லியிருக்கிறது.
அவைகளைப்படிக்காத்தினுல் சூத்ரர்களுக்கு அந்த வழிகள் கூடாது; வேறுவழி
களில் தியானத்தைச் செய்யலாம். உபநிஷத்துக் களுக்கும் கீதைக்கும் உண்
டாகும் விரோதத்தை தேசிகன் ஒருவாறு பரிஹரித்து இருக்கிறுர்; உபநி
ஷத்துக்களில் சொல்லியவழிகள் சூத்திரர்களுக்கு வேண்டாம்; தந்திரங்களில்
சொல்லிய வழிப்படி செய்யலாம் என்று ஸர்வார்த்தஸித்தியில் சொல்லியி
ருக்கிறுராம். இந்த விஷயத்தில் சொல்லுச் சண்டை தவிர விஷயச் சண்டை
யில்லாததால் மேலே எழுதவேண்டியதில்லை.

22. எதையும் கும்பிடுவேது. உபநிஷத்துகளில் சொல்லியவழிகள் கஷ்ட
மென்று பகவான் 9-வது அத். கடைசிச்லோகத்தில் லகுவானவழியைச் சொ
ல்லியிருக்கிறுர். எப்போதும் பகவானை ப்ரீதியுடன் நினைக்கமுடியுமா? வேறு
வேலை செய்ய வேண்டியதில்லையா? அதற்கு இரண்டு யுக்திகளை பகவான்
சொல்லியிருக்கிறுர். முதலாவது ஏதாவது வேலை செய்து கொண்டே ஒரு
வனிருப்பான். அதை என்னுடைய ஆராதனமாகச் செய் என்று ‘[illegible]’
என்னும் ச்லோகத்தில் விரிவாகவும் கடைசி ச்லோகத்தில் ‘[illegible]’ என்று
சுருக்கமாயும் சொல்லியிருக்கிறுர். 11வது அத். கடைசி ச்லோகத்தில் ‘ஸங்க
வர்ஜித:’ என்று பகவான் சொல்லியிருக்கிறுர். ‘ஸங்கம்’ என்றுல் செ
ய்யும் கர்மத்திலும், அதினுல் வரக்கூடிய பலனிலும் அதைத்தான் செய்கி
றுன் ‘என்னு மெண்ணத்திலும் ‘ஸங்கம்’ விடவேண்டு மென்று கருத்து.
இரண்டாம் யுக்தி:-எவனும் எதுவும் கண்ணில் பட்டபோது அவைகளில்
பகவானிருக்கிறுர்; அந்தரூபமாக பகவான்காணப்படுகிறுர் என்று எண்ண
வேணும். அந்த எண்ணம் நிலைநிற்பதற்காக மனதால் ஈசுவரகலையென்று
நினைத்து, வாயினுல் ‘[illegible]’ என்று சொல்லி உடம்பினுல் நமஸ்
காரம் செய்யவேணும். இதைத் தான் ‘[illegible]’ என்று பகவான்
செல்லியிருக்கிறுர். எங்கே எங்கே பகவான் இருக்கிறுரோ அங்கு எல்லாம்
அவருக்கு நமஸ்காரம் செய்யவேண்டிய தென்று 10வது அத்தியாயத்தின்
கருத்து. அதினுல் தான் பகவானிடம் உண்டாகும் பக்தி வ்ருத்தியாகும். இப்
படியே பொருள்கொள்ளவேண்டிய தென்று 11வது அத். கடைசி ச்லோகத்தி
னுல் விளங்கும். அதில் ‘[illegible]’ என்பதற்கு பதில் ‘[illegible]’ என்று பகவான் சொல்லியிருக்கிறுர். எல்லாரும் பகவ
த்ரூபமென்று எண்ணினுல் இதுவரும். இந்த விஷயங்கள் மன்னூர் கோவில்
ஸதஸ்ஸில் சென்றவர்ஷம் ப்ரஸ்தாபிக்கப்பட்டுப் பெரியவர்களால் ஒப்புக்

கொள்ளப்பட்டது. அதைப் பற்றி வேதாந்ததீபிகையில் எழுதியது பிசகு.
எழுதினவர்கள் பக்ஷபாதத்தையே காட்டுகிறது. மத்தியஸ்தராயிருந்த
ம-ா-ா-ஸ்ரீ சடகோபமுதலியாரவர்களைக் கேட்கலாம்.

23. நிக்ரஹம். பகவானுக்குக் கோபமில்லை; அவர் வாத்ஸல்ய ஜலதி
என்று பொதுவாய்ச் சொன்னேன். உபநிஷத்து முதலியவைகளின் தெ
ய்வம் எப்படியாமென்று நடாதூர் ஸ்வாமி கேட்கிரார். கோபமுள்ளதாய்ச்
சொல்லியிருக்கும் இடங்களை அவரே பார்த்துக் கொள்ளலாம். மனிதர்கள் தப்
புவழிகளில் நடவாதபடி செய்யச் சில துன்பங்கள் அந்த தப்பு வழி
களில் சேர்க்கப் பட்டிருக்கின்றன வென்று எழுதியிருக்கிறேன். அவைகளை
யார் சேர்த்தார், யார் உண்டு பண்ணுகிறுர், என்று நடாதூர் ஸ்வாமி கேட்
கிறுர். பகவான் அவைகளைச் சேர்த்தார். அவர் தான் அவைகளை உண்டு பண்
ணுகிறுர், இப்படியன்று என்று ஓரிடத்திலும் எழுதவில்லையே?

24. முடிவு. மேலே எழுதியிருப்பதால் நடாதூர் ஸ்வாமி சொல்லும்
தூஷணங்கள் ஏறவில்லையென்று விளங்கும். அப்படியிருந்தும் அவர் என்
னைப் பலவாறுக நிக்ரஹித்து எழுதியிருப்பதை நான் முன் செய்த கர்ம
ங்களுக்கு அனுகுணமாக பகவான் அந்த ஸ்வாமி ரூபமாய் என்னை நிக்ரஹி
த்ததாய் எண்ணி அந்தக்கர்மங்கள் இவ்வழியாய்க் கழிந்து போனதற்கு நான்
அவரிடத்தில் க்ருதஜ்ஞதை உள்ளவனுயிருக்கிறேன். தோஷங்களை மனதினுல்
மட்டும் நினைத்து வெளியில் சொல்லாவிடின் நானவைகளை எப்படித் தெரிந்து
கொள்ளக்கூடும்? அப்படிச்செய்யாமல் எழுதி வேதாந்ததீபிகையில் பிரசுரம்
செய்ததற்கும் நன்றி பாராட்டவேண்டியது.

தஞ்சை 14-4-23 } வீ கே. ராமாநுஜாசார்யர்.

[இந்த ஸ்வாமி என் விமர்சத்தைத் தம்மைப் பற்றியதாக (personal) நினைத்தால்,
அப்படி நான் அபசாரப்படவில்லை யென்பதை மட்டும் விஜ்ஞாபித்துக்கொள்ளுகிறேன்.
ஒரு விஷயத்தை பஹிரங்கமாக ப்ரசுரித்தால் அதைப்பற்றி எவரும் தமது அபிப்ராயங்
களைக் கூசாமற் சொல்வது ந்யாயமே என்பதை இவர் அறிந்திருப்பது நிச்சயம். இதை
வளர்த்தவேண்டியதில்லை.

விமர்சத்தையும் மறுமொழியையும் வாசிப்போர்கள் சொல்லும் தீர்மானம் எனக்
கும் சம்மதமே. மறுமொழியானது விமர்சிக்கப்பட்ட உரையையே வெகுவாய்த் திரு
ம்பவும் பேசியிருப்பதால், அதற்கு ப்ரத்யுத்தரமாகச் சொல்லவேண்டிய அம்சங்கள்
அதிகமாக இல்லை. சர்ச்சையை வீணுகப் பெருக்குவதும் உசிதமல்ல. ஆகையால்
இரண்டொரு முக்யமான விஷயங்களைமட்டும் இங்கு குறிப்பிடுகிறேன்.

ஸ்ரீபாஷ்யகாரரை அநுஸரித்து உரை எழுதுகிறவர் விசிஷ்டாத்வைத மதத்தை எப்படிச் சொல்லாமலிருக்க முடியுமென்பது விளங்கவில்லை. தவிர, ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் ஸம்ப்ரதாயத்தில் முக்யமல்லாத அம்சம் இன்னதென்பதும் தெரியவில்லை. பிறர் ஒப்புக்கொள்வதற்காகச் சில்லரை விஷயங்களை விட்டுக் கொடுப்பதென்றால், ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் ஸரியாகச் சொல்லியிருப்பதைக்கூட அவர்கள் த்ருப்திக்காகப் பிசகென்று சொல்லவேண்டியதுதானே ? ஆனதுபற்றியே இவர், கீதையில் விஷ்ணு பரதேவதையாக நிரூபிக்கப்படவில்லையென்றார்போலும் ! ராஜ்யஸம்பந்தமான விஷயங்களில் (politics) நம் நாட்டு ப்ரமுகர்கள் பல ஸமயங்களிற்காட்டும் இத்தகைய மனோபாவத்தை ‘அடிமைத்தனமான புத்தி’ (slave mentality) என்றார் மஹாத்மா காந்தியென்பவர் !; இப்படிகளில் ராஜாங்கநிர்வாஹத்தில் செல்வாக்கையும் பதவிகளையும் பெறுகிறதுண்டு. ஆனால் ஆத்ம ச்ரேயஸ்ஸைக் கருதுகிறவர்களுக்கு இந்த மார்க்கம் தகாதென்பது திண்ணம் !

நிற்க, ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் ‘நானே எல்லாவற்றிற்கும் உத்பத்திஸ்தாநம்’ என்று தன்னையே பரதேவதையாகச் சொன்னான். விச்வரூப தர்சநத்தின்போது அர்ஜ்ஜுநனும் ‘விஷ்ணோ’ என்று ஸம்போதனம் பண்ணினான். கீதையில் சொல்லப்பட்ட பரதேவதை விஷ்ணுவென்பதற்கு இது போதுமான ஆதாரம். ‘ஆதித்யர்களுக்குள் நான் விஷ்ணு’ என்னப்பட்ட விஷ்ணு பரதேவதையல்லவென்பதை ஒருவரும் மறுக்கவில்லை. ஸ்ரீசங்கர பகவத்ராமாநுஜபாஷ்யங்களிரண்டையும் பார்த்துக்கொள்ளலாம். க்ருஷ்ணன் ப்ரப்ரும்மம் தானே ?!.

கேட்கிறவர்களுடைய க்ரஹண சக்திக்குத் தக்கபடி அவ்வோ காலங்களில் பகவான் சாஸ்த்ரத்தை வெளியிடுகிறதென்றால், ஒரு சமயத்தில் சொன்னதற்கு மாறுபாடாக இன்னொரு காலத்தில் உபதேசித்தார் என்பது பொருந்துமோ ? காலத்துக்குத் தக்கபடி மாறும் தர்மந்தான் ஸநாதனதர்மமாகுமோ ? ஆகையால் உபநிஷத்துப்தேசங்களைக் கீதை மாற்றிவிட்டதென்னவொண்ணாது. ப்ரகரணங்களுக்கு ஸ்வரஸமாக ஏற்படும் அர்த்தங்கள் இந்தக்கொள்கைக்கு விரோதமானவையல்லவென்பதைக் காட்டத்தான் உரையாசிரியர்களையும் மற்ற சாஸ்திரங்களையும் உதாஹரிப்பது. இந்த ஸ்வாமியும் தமக்காதாரமாகப் புராணங்களையும் மற்றவைகளையும் காட்டாமலிருக்கவில்லை. இதுவே மேல் நாட்டவர்களின் விமர்ச முறை; நியாயஸ்தலங்களில் சட்ட சம்பந்தமான வாதங்களில் நாள்தோறும் அநுஷ்டிக்கப்படுவது. உரையெழுதுவதற்கு, மூலத்தை விட்டு வெளியில் ஒருபடியாலும் புத்தியை செலுத்தக்கூடாது என்னும் நியமத்தை எங்கும் கண்டிலோம் ! ‘வேதத்தை அறிந்தவன் நானே’ என்று பகவானுரைத்தது எனக்கு ஸாதகமா, இந்த ஸ்வாமிக்கு ஸாதகமா என்பதை வாசிப்போர்களான ஜட்ஜுகளே தீர்மானிக்கட்டும் !

பகவதவதார ரூபத்தைப்பற்றி இங்கு சொல்வதொன்றே. பகவான் ‘ஜந்ம கர்ம ச மே திவ்யம்’ (என்னுடைய தேவஸம்பந்தமான பிறப்பும் கார்யமும்) என்றார். இவர் பிறப்பு ‘திவ்யம்’ என்றால் அவதாரசரீரம் ப்ருக்ருதி ஸம்பந்தமற்றதாகாதோ ? ‘ப்ருக்ருதி’ என்பதற்கு ‘ஸ்வபாவம்’ என்று ஸ்ரீஉடையவர் சொன்ன அர்த்தம் தான் ‘ஸ்வரஸமான’ தன்றோ ?

ப்ரும்மா வரையிலுள்ள தேவர்களுடைய சரீரங்களும் அவரவர்களுடைய கர்ம பலங்களையநுபவிப்பதற்காகப் பெற்ற ஹேயங்களான ப்ராக்ருத சரீரங்கள் தான் என்று சாஸ்த்ரம் சொல்லும். தேவர்களும் கர்மவச்யர்கள்; பசி பிணி மூப்புத் துன்பங்களும் காம க்ரோதாதிகளும் அவர்களுக் குளவே. இதனால் பகவதவதார சரீரத்தை ப்ராக்ருதமென்பதற்கு ஒரு ஆதாரவையும் காணோம். ஸகல வஸ்துக்களுக்கும் பகவான் அந்தர்யாமியென்றால், அவைகளும் ராமக்ருஷ்ணாதி அவதாரங்களும் துல்யங்களா ? அப்போது 10வதாகிய விபூத்யத்யாயமாவது அவதாரரஹஸ்ய ப்ரகரணமாவது புநருக்தியாகும். அப்படியே எல்லாவஸ்துக்களும் ஸ்வபாவத்தில் அநுகூலங்களென்றால், பகவானைப்பற்ற அவை ஹேயமென்பதற்குத் தட்டென்ன ? பஞ்சபூதங்களாலாகிய சரீரம் கர்மபலாநுபவத்துக்காக ஏற்பட்டதென்று சாஸ்த்ரம் சொல்லும்போது அதை வ்ருதாநிர்ப்பந்தம் பண்ணுவதில் யாதுபயன் ? பூர்ண அபூர்ண அவதார லக்ஷணங்கள் இன்னவையென்று இவர் சொல்வதைக் கீதையிலிருந்துமட்டும் நிரூபிப்பாரா ?

ஐக்யம் (oneness) என்று தான் சொன்னதற்கு ஸாதர்ம்யம், கூட்டாளித்தன்மை, அல்லது ஸ்த்ரீபுமான்களுக்குள்ளது போன்ற பொதுவான அபிநிவேசமென்று பொருள்கொள்ள வேண்டுமென்றும், அதை ஆங்கிலத்தில் வேறுவிதமாய்ச் சொல்ல முடியவில்லையென்றும் சொல்லுகிறார். அது பாஷையின் ஸ்வபாவமானால் எனது ஆங்கில ஜ்ஞாநத்தின் குறைவைச் சுட்டிக்காட்டுவானேன் ? நிற்க, இப்பொழுது இந்த ஸ்வாமி சொல்வதிலிருந்து இவருக்கு ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் ஸித்தாந்தத்தில் நிலையென்று ஏற்படலாம். உரையின்பேரில் ஏற்படக்கூடிய அபிப்பிராயத்தைத் தானே முந்தி சொல்லக்கூடும் ?

ஜீவனுக்கும் ஈச்வரனுக்குமுள்ள சேஷசேஷி ஸம்பந்தத்தைக் கூட்டுவ்யாபாரிகளின் ஸம்பந்தத்துக்குச் சமானமாக இவர் உரைப்பதற்குக் கீதையிலாவது வேறு சாஸ்த்ரங்களிலாவது இந்த ஸ்வாமி ப்ரமாணம் காட்டினால் நலம். அதுவரையில் இத்தகைய அபிப்ராயங்கள் மேல் நாட்டுக் கல்வியின் ஸம்ஸ்காரத்தினால் உண்டானவையென்னத் தட்டில்லை. இது காதுக்கினிமையாகத் தோற்றினாலும் சாஸ்த்ரவிரோதமான அர்த்தமென்று அறிகிறேன்.

தாரணை, ஸமாதி, இவற்றின் லக்ஷணங்களை விவரித்தும் யோகதசையில் பெறும் ஸமதர்சனமானது பிறருடைய ஸுகதுக்காதிகளைத் தன்னுடையதாக அநுபவிக்கும் தசை என்றும், சரீரமே ஆத்மா, தான் ஸ்வதந்த்ரன், என்னும் ப்ராந்திகள் கழிந்த நிலை என்றும் அர்த்தம் பண்ணுகிறார். இந்தச் சிறந்த மனோபாவமானது ஆத்மாவலோகநத்துக்கு முந்தி கீழ்ப்படிகளில் ஒத்தாசையாயிருக்கும். இவர் சொல்வதினால் ஆத்மாவலோகநம் முந்தி என்றும் இம்மனோபாவம் பிறகென்றும் அர்த்தமாகிறது. ஆங்கிலத்தில் இதைக் ‘குதிரைக்கு முன்னால் வண்டியைக் கட்டுவது’ (putting the cart before the horse) என்பார்கள் ?.

முமுக்ஷுவானவன் வ்ருத்திசெய்யவேண்டிய அத்வேஷம், சாந்தி, த்யாகம், அமாநித்வம், பற்றின்மை, ருஜுத்தன்மை, அஹங்காராதிகளை ஒழித்தல், முதலிய ஆத்ம குணங்கள் பல அத்யாயங்களிற் சொல்லப்படுகின்றன. அவ்வோ வ்யாக்யான அவஸரங்களில் ஸ்ரீபாஷ்யகாரரும் ஸ்ரீதேசிகனும், இந்த ஸ்வாமி 6வது அத். 29, 30, ச்லோகங்களில் அபேக்ஷிக்கும் அர்த்தங்களை உசிதஸ்தானங்களில் விளக்கியிருப்பதைக் காணலாம்;

இதற்காக ப்ரகரணத்துக்கு விரோதமாக வ்யாக்யானம் பண்ணவேண்டாம். மற்ற விஷயங்களுக்கு முதல் விமர்சத்திலேயே ஸமாதாநங்கள் சொல்லபபட்டிருக்கின்றன.

மன்னார்கோவில் ஸதஸ்ஸின் நடவடிக்கையைப்பற்றித் தீபிகைக்கு நிருபகர் எழுதியிருந்தது பிசகென்றார். இதுவரையில் அதற்கு இந்த ஸ்வாமியாவது, ஸ்ரீமான்சடகோப முதலியாராவது வேறு யாராவது மறுப்புரை எழுதவில்லை. அங்கு கூடியிருந்த பண்டிதர்களில் முக்யரான ஸ்ரீ. உப. வே. காரப்பங்காடு சிங்கப்பெருமாள் ஸ்வாமியாவது, ஸ்ரீ. உப. வே. புத்தங்கோட்டகம் ஸ்ரீநிவாஸாசார்ய ஸ்வாமியாவது, இவர் அபிப்ராயங்களை ஒப்புக்கொண்டிருப்பார்களென்று ஊஹிக்க இடமில்லை.

நடாதூர். ஸ்ரீநிவாஸாசார்யர்—பத்ராதிபர்.]

ஸ்ரீ:

தேவாலய மடமசோதா—நமது கர்த்தவ்யம்.

வைதிக ஸம்ப்ரதாயத்துக்கு ஒரு ஸந்தாந பீஜரூபமாக எங்கேயாவது ஸ்ரோத்ரியர்களான ப்ரஹ்மவித்துக்களை சரண்யன் ரக்ஷிக்க ஸங்கல்பிப்பனோ என்கிற விஷயத்தை விசாரிப்பதாக முன்ஸஞ்சிகையில் எழுதினோம் துஷ்க்ருத்துக்களுடைய நாசமாத்ரத்தைக்கருதிப் பகவான் ஆவிர்பவிப்பதில்லை. தர்மம் ஸாதுக்களால் ரக்ஷித மாகையால் தர்மத்ராண வ்யாஜமாக ஸாதுபரித்ராணத்தைப் பகவான் ஏற்றுக்கொண்டிருக்கின்றான். தர்மக்ஷயத்தை உத்தேசித்து ஸாதுக்களுடைய ஹிம்ஸையை ராவணாதிகள் மேற்கொண்டபோது, லோகஸ்திதியைக் காப்பாற்றிவந்த அமரர்கள் ஸர்வேஸ்வரனை அவதரிக்கும்படி ப்ரார்த்தித்தார்கள். இப்போது ஸாதுக்களாவார் யாவர்? தர்மமென்பது எங்கே தலை காட்டுகின்றது? இந்த ப்ரஸ்நங்களுக்கு ப்ரத்யுத்தரம் எவ்வளவுதூரம் யோசித்தபோதிலும் புலப்படவில்லை.

[illegible] (ப்ராஹ்மணர்களையும், அவர்களுடைய மர்யாதைகளையும் பரிபாலிக்கின்ற உன்னால் ப்ராஹ்மணர்கள் முக்ய தேவதைபோல் பாவிக்கப்படுகின்றனர். நீ அவ்வண்ணம் அவர்களிடம் வர்த்திக்காமல் போனால் இதர ஜனங்கள் ப்ராஹ்மண நிந்தையி லிறங்கிநஸித்துப்போவார்கள். ஆதலால் லோக ஸிக்ஷார்த்தம் ப்ராஹ்மணர்களிடம் தேவதாபாவத்தை நீகொள்கின்றாய். ஆனாலும், உன்னாலும் பஹுமானிக்கப்பட்ட விப்ரர்களுக்கு ஷாட்குண்ய பூர்ணனான நீயே ஆத்மாவாயும் தேவதையாயுமிருக்கின்றாய். அவர்கள் தேவதாந்தரம் முதலான அந்ய ஸ்ப்ருஹையற்றவர்கள்.) இந்த ஸ்லோகார்த்தத்தை எந்த ப்ராஹ்மணரிடம் இப்போது யோசிக்கப்பொருந்தும்? அது க்ருதயுகதர்மம் எனக்கூடும். கலியானது எட்டிப்பார்த்தபோது ப்ராஹ்மணனுக்கு ஸ்வபாவஸித்தமாக ஏற்பட்ட தாரித்ரியத்தில் குடிகொண்ட ஒருவர் ருக்மிணீ ப்ரேஷிதராய் ஸ்ரீக்ருஷ்ணனிடம் சென்றபோது, 'கச்சித் த்விஜ [illegible]

[illegible] (த்விஜ முக்யர்க்குள் ஸ்ரேஷ்டரே! அதிக்லேஸமின்றி அதாவது, விசேஷயத்ந மின்றிக்கிடைத்த பொருளால் சந்தோஷிக்கும் மர்ஸ்டன்கூடிய உமக்கு ஸ்வதர்மமானது ஆர்யஸம்மதமாய், எனக்குப்ரீதிகரமாய் நடக்கின்றதா? ப்ராஹ்மணன் தேஹதாரணோபயுக்தமாய்க் கிடைத்த யாதொரு பொருளோடு ஸந்துஷ்டனாய், ஸ்வதர்மத்தினின்று தவராமல் இருந்தானானால், அந்த ஸந்தோஷரூபமான தர்மமானது அவனுக்கு ஸர்வாபீஷ்டங்களையும் ஸம்பாதித்துக்கொடுக்கும். தேவேஸ்வரனாகிலும், ஸந்தோஷமற்றவனாகில் அநுகூலமான உத்தம லோகங்களையடையமாட்டான். தரித்திரனாகிலும், ஸந்தோஷத்துடன் கூடினவன், தனது ஸர்வாங்கங்களிலும் தாபரஹிதனாய் ஸுகமாக விருப்பான். ஹரிதாஸத்வரூப ஆத்ம ஸத்தாலாப மொன்றினால் ஸந்துஷ்டராய், ஸ்வதர்மநிஷ்டர்களாய், பரோபகாரிகளாய், அதாவது, ஸர்வப்ராணிகளிடமும் ப்ரியமுள்ளவர்களாய், தேஹாத்மாபிமாந மற்றவர்களாய், ஜிதேந்த்ரியர்களாய் இருக்கும் விப்ரர்களைநான் அடிக்கடி நமஸ்கரிக்கின்றேன், அதாவது பஹுமானிக்கின்றேன்.) என்றபடியே விப்ரஸ்வாபவம் பகவானால் விவரிக்கப்பட்டது. இவ்வண்ணம் ஸர்வேஸ்வரனை ஸ்ரீக்ருஷ்ணனாலும் பஹுமானிக்கத்தக்க த்விஜத்வத்தை இக்காலம் எங்குகாணலாம்?

பகவானுடைய ப்ரஹ்மண்யத்வத்தைப் பாகவத ஸம்ப்ரதாயப்படி இப்படி எடுத்துக்காட்டினோம். பசுபதியும், [illegible]

R 65 ... A1110 A123 137 186727

ப்³ராஹ்மணே த ஹரேத்³வித்தம் தேஷாம் நாராயண: [illegible] ஹீநகர்
ணி [illegible] விரோத⁴நாத் । [illegible] வ்யதி [illegible]
[illegible] ப்³ராஹ்மணேப்⁴ய: [illegible] நஸ்யாயகாரக: । [illegible] வைஷ்ணவம்
[illegible] நிஷ்க்ருத [illegible] ॥ என்கிறபடியே, அநுஶாஸந பர்வத்தில், சொல்
லியிருக்கிறார். அதாவது, 'ப்ராஹ்மண ஜந்மம் பூமியில் கிடைப்ப தரிதென்று
ஸ்மரிக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஜ்ஞாநமற்றவனாயினும், தரித்திரனாயினும், ப்ராஹ்
மணன் என்றும் பூஜிக்கத்தக்கவன். ப்ராஹ்மணர்களை எவன் அவமாநம் செய்
கிறானோ, நிந்திக்கின்றானோ, அல்லது அவர்களுக்குக் கோபம் உண்டாக்கு
கின்றானோ, அடிக்கின்றானோ, அல்லது காமத்தாலோ, துராசையாலோ,
மோஹத்தாலோ, அவர்களை நீசத்தொழில்களைச் செய்யும்படி ஏவுகின்றானோ,
அப்படிப்பட்டவன் என்னை அவமதிக்கின்றான், எனக்குக்கோபம் மூட்டுகின்
றான், என்னை நிந்திக்கின்றான், அந்தமூடன் என்னையே ப்ரஹரிக்கின்றான்
என்பொருளையே அபஹரிக்கின்றான், மூடமதியுடன் கூடினவனாய் என்னை
யே நீசத்தொழிலில் ஏவி அவமதிக்கின்றான், என்று ஶங்கரவாக்கிய மிருக்
கின்றபடி.

இதையெல்லாம் ப்ராஹ்மண விரோதிகள் நம்பமாட்டார்கள். அவர்களை
நம்பும்படி நாம் கேட்கின்றோமில்லை. நம்பாதவர்கள் ஹிந்துமதத்தைச் சார்ந்
தவர்களாக மித்யாவாதம் செய்துகொண்டு, பாகவத பாசுபத மதாநுகூலமாக
உண்டான தேவாலயங்களை ஆக்ரமிக்கக்கருதுகின்றனர். இது ஸர்வஜந ஸாதா
ரண தர்மத்துக்குப் புறம்பாக நிற்கின்றது. இதுவிஷயத்தைக் கவர்னரவர்கள்
யோசிக்கவேண்டும்.

ப்ராஹ்மணர்கள் துர்த்தசையை அடைந்தார்கள். அவர்கள், ஸமூஹபல
மற்றவர்கள்; ந்யஸ்த தண்டர்கள்; அந்யரால் ஹிம்ஸிக்கத் தக்கவர்கள். இக்
காலம் அவர்களுக்குத் தபஸ் இல்லை; தந்மூலமான தேஜஸ்ஸும் இல்லை. மேற்
குறித்த பர்வத்தில் பகவான் ஶங்கரர் சொல்கின்றார். ப்³ராஹ்மணா நாவமந்
தவ்யா [illegible] ஜ்வலனா இவ [illegible] । [illegible] யேஷு [illegible]
[illegible] । ஏவம் விப்ரேஷு [illegible] தேவராஜ [illegible] ।
[illegible] ஶாஸிதும் ராஜ்யம் [illegible] ॥ (ப்ராஹ்மணர்
சாம்பலால் மறைக்கப்பட்ட அக்நிபோன்றவர்கள். அவர்களை அவமாநம் செய்
யப்படாது. அவர்கள் கோபங்கொண்டார்களாகில் குலத்தை வேரறுப்பார்கள்.

இவ்விதமாக விப்ரர்கோபித்தால், நூறுயாகம் செய்த தேவராஜனும் ராஜ்யமாள
ஶக்தனல்லன். பூமியில் மநுஷ்யர்களைப்பற்றிக் கேட்பானேன்) இத்தகையது
முற்காலம் ப்ராஹ்மணதேஜஸ். இப்போது, [illegible] வாராணஸ்யாம் [illegible]
[illegible] ப்ரதிக்³ரஹாத் । [illegible] வாஸஸ்ஸி: [illegible] ஶாவ: [illegible] ॥
என்றபடியாயிற்று.

ஸமூஹபலமற்றும், தபஸ்ஸற்றும், ப்ரஹ்மதேஜஸ்குன்றியும், ஜீவநோபா
யங்கள் நிவ்ருத்தமாயும், பூர்வம் அநுகூலராயிருந்த சூத்ராதிகள் அத்யந்தம்
ப்ரதிகூலராயும், ஏற்பட்ட தசையில் ப்ராஹ்மணன் என் செய்வன்? ஈஶ்
வரனை ரக்ஷணார்த்தம் ஆகர்ஷிக்க அவனிடம் ஸாமக்ரியில்லை. இருந்தபோதி
லும், [illegible] ஹாவஸிஷ்யம்' என்கிறபடியே, முன் மூன்று
யுகங்களில் அவதாரங்கள் செய்தருளிய ஶரண்யன் கலியுகத்தில் அவதரிப்பதி
ல்லை. தத்காலத்திய கேடெல்லாம், அவனது ஸங்கல்பமென்று சும்மாவிருந்
தால் நலமன்று. அவனது ஸங்கல்பம் ஸாபேக்ஷமாய் நிறைவேறுகின்றது.
ப்ராஹ்மணனுடைய துர்த்தசைக்குக் காரணம் அந்யரிடம் தேடுவது மூட
த்தனம்.

இந்த விஷயத்தில் முக்யாபராதிகள் பாஷாந்தரம் கற்ற ப்ராஹ்மணர்கள்.
ப்ராஹ்மணர்க்கு இது ஆபத்காலம் என்பதை ஒப்புக்கொள்கின்றோம். இக்கா
லம் ப்ராஹ்மண வ்ருத்தி ஜீவநோபாயமாவது கஷ்டம். ஆபத்தில் அந்யவ்ருத்
தியை ப்ராஹ்மணன் அவலம்பிப்பது குற்றமாகாது. வ்ருத்திக்காக ஸம்பாதி
த்த வித்யையானது ப்ராஹ்மணனுக்கு வ்ருத்தியை ஸம்பாதித்துக் கொடுத்தா
லும், கொடுக்காவிட்டாலும், ஸ்வரூபஹானியை ப்ராயேண உண்டாக்கி விட்
டது. அவன் ஸர்வ தர்மத்யாகத்தில் இழிந்துவிட்டான். தர்மத்தின் பொருட்டு
ரக்ஷிதவ்யமான ஆசாரத்தையும் துறந்துவிட்டான். ஆசார ப்ரப⁴வோ த⁴ர்ம:
[illegible] ப்ரபு⁴ரச்யுத: ; ஆசாரம் தர்மங்களுக்கு மூலமாயிருக்கிறது;
ஆசாரத்துடன் அநுஷ்டிக்கப்பட்ட தர்மங்களால் ஆராதிக்கப்பட்டவன் பரம
புருஷன். இவ்வண்ணம் ஆசாரங்களைத் துறக்காமல், ப்ராஹ்மணன் பகவா
னுடைய ஆராதனமாகச் செய்யும் ஸ்வதர்மங்களால் பகவான் ப்ரீதியாகிறான்.
ஆசாரங்களைத்துறந்து, ஸ்வதர்மங்களை விட்டொழிந்து, ஜந்மஸித்தமாக ஏற்
பட்ட பகவத்கைங்கர்யத்தைப் புத்திபூர்வகமாக த்யாகம் செய்கிறவன் ப்ராஹ்
மணனன்று. இவ்வளவு கொடுமைக்கும் துணிகின்றவனுக்கு ஸ்வகர்மத்தி
லும், ஸ்வசாரங்களிலும், ஸ்வாஶ்ரம தர்மங்களிலும், அவற்றால் ஆராதிக்கப்
பட்ட பரமபுருஷனிடத்திலும் விஶ்வாஸமில்லை. விஶ்வாஸமற்றவன் தன்

ளை ப்ராஹ்மணனென்று சொல்லிக்கொள்வானேன்? விஶ்வாஸமுள்ள ப்ராஹ்மணர்களோடு கலப்பானேன்? அவர்களுடைய புத்தியை அர்த்த ப்ரதானங்களால் கெடுப்பானேன்? அவர்கள் ஸ்வநியமங்களை விட்டுவிடும்படி ஸஹகரிப்பானேன்?

ஆசாரதர்மத்யாகிகளைக்கொண்டு ஸமூஹ ரக்ஷணை தேடுகின்றவர்கள், ஸமூலமாக ப்ராஹ்மண நாசத்தைத்தான் செய்கின்றார்கள். ஆதலால் உதர போஷணார்த்தம் பாஷாந்தர பரிசயம் செய்கின்றவர்கள் யதாசக்தி ஸ்வாசாரங்களையும் ஸ்வதர்மங்களையும் ரக்ஷித்துவந்தாராகில், தங்கள் மட்டிலும், தங்களுடைய வர்ணாச்ரம நிஷ்டர்களான வைதிகர்கள் விஷயத்திலும், சூத்ர நிந்தையையும் சூத்ர த்வேஷத்தையும் விலக்கவொண்ணும். ஸர்வத்ர ஸர்வ பக்ஷகர்களாய், ப்ராஹ்மணரெனத் தங்களுக் கேற்பட்ட ரூபத்தை விட்டவர்களாய், பாழும் நெற்றியுடனும், முகக்ஷௌரத்துடனும், கத்திரித்த தலையுடனும், தலைப்பாகை யொன்றினால் மட்டும் ஹிந்துக்களென்று யோசிக்கத்தக்க ப்ரஹ்ம குலோத்பவர்களைக்கண்ட சூத்ரன் யாதுநினைப்பன்? சூத்ரனுடன் போஜனம் செய்யும் ஜன்ம ப்ராம்மணனிடம் சூத்ரனுக்கு யாது புத்தி உதிக்கும்? மத்யபானம் செய்து வாயில் சுருட்டைச் சொருகும் ஜன்ம ப்ராமணனைக் கண்டு சூத்ரன் யாது நினைப்பான்? சூத்ரஸாம்யத்தை யடைந்து சூத்ர வசீகரணத்தைக் கருதினவர்கள், சூத்ரநிந்தையையும் த்வேஷத்தையும் ஸ்வயம் ஸம்பாதித்துக்கொண்டு ஸ்வகுலத்தவர்களுக்கும் ஸம்பாதித்து வைத்தார்கள். சீமைக்குப்போகலாம்; வெள்ளைக்காரருடன் புஜிக்கலாம்; வேஷத்தாலும் சர்யையாலும் ப்ராஹ்மணத்வ சங்கைக்கு ஹேதுக்கள் இல்லாமற்போகலாம்; ஜன்ம மாத்ரத்தால் ப்ராஹ்மணத்வ க்யாதி யொன்றுண்டேல், சூத்ரன் அத்தகையானை விலக்குகிறான்; நிந்திக்கிறான்; த்வேஷிக்கின்றான்; அன்னவனுக்கு வ்ருத்தி மூலங்களைக்கெடுக்கிறான். பசியால் காக்கையின் மாம்ஸத்தை க்ரஹிக்க ஒருவன் போகையில், அது ஒரு நாயால் புஜிக்கப்பட்டு, மிகுதி அத்யல்பமாய் இருந்தும், எடுப்போம் என்று அவன் கைநீட்ட, அதைப் பருந்து கொண்டு போயிற்று. அப்போது அவன் '𑌕𑌾𑌕𑌮𑌾𑌂𑌸𑌂 𑌶𑍁𑌨𑍋𑌚𑍍𑌛𑌿𑌷𑍍𑌟𑌂 𑌸𑍍𑌵𑌲𑍍𑌪𑌂 𑌤𑌦𑌪𑌿 𑌦𑍁𑌰𑍍𑌲𑌭𑌂' என்று சொல்லிக்கொண்டு போனானென்று ஒரு கதையுண்டு. இது பாஷாந்தரபரிசயம் பண்ணும் ப்ராஹ்மணர்களால் யோசிக்கத்தக்க விஷயம். தத்காலம் மிகவும் யோசிக்கத்தக்கது.

ஸ்வதர்மங்களையும் ஸ்வாசாரங்களையும் விடாமல் ஆபத்காலத்தில் அந்ய வ்ருத்தியை அவலம்பிக்கும்படியாக அந்யவ்ருத்திக்கு அனுகுணமான வித்யையை அப்யஸிக்கின்றவர்களை யாம் பாதிக்கோம். ப்ரஷ்டர்கள் ஸ்வஜாத்

யபிமானத்தை விட்டுத்தாங்கள் ப்ராஹ்மணரல்லர் என்று பஹிரங்கமாக உத்கோஷித்தால், ப்ராஹ்மண ஜன்மத்துக்கு இப்போது ஏற்பட்டலாகவம் அவர்களை பாதிக்கமாட்டாது. ப்ராஹ்மணர்களையும் ஸஹவாஸங்களால் அவர்கள் கெடுக்க ஹேதுவுண்டாகாது. கெட்டதோர் அங்கத்தை வெட்டித்தவிர்த்தால், மிகுந்த அங்கங்கள் குணமாக நிற்குமென்று ஷேக்ஸ்பியர் என்னும் பாஷாந்தர கவி மொழிந்தார்.

ஸத்வ்ருத்தத்துடன் இருக்கும் பாஷாந்தரம் கற்றவன் ஸ்வகுடும்ப போஷணத்தோடு த்ருப்தனாகாது யதாசக்தி வைதிகாசாரத்துடன் நிற்கும் ஸ்வகுலத்தாரைப் போஷிக்கக்கடவன். அத்தகைய தர்மத்தால் பகவான் மிகவும் த்ருப்தனாவான். பகவதாராதனம்போல் பகவதாராதனமும் வைதிக தர்மாபிமானிக்குப் பொருந்தின கடமை. 𑌨𑌾𑌹𑌂 𑌤𑌥𑌾𑌦𑍍𑌮𑌿 𑌯𑌜𑌨𑍇 𑌹𑌵𑌿𑌰𑍍𑌵𑌿𑌤𑌾𑌨𑍇 𑌶𑍍𑌰𑌦𑍍𑌧𑌾𑌘𑍃𑌤𑌪𑍍𑌲𑍁𑌤𑌮𑌦𑌨𑍍 𑌹𑍁𑌤𑌭𑍁𑌙𑍍𑌮𑍁𑌖𑍇𑌨 । 𑌯𑌦𑍍𑌬𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌮𑌣𑌸𑍍𑌯 𑌮𑍁𑌖𑌤𑌶𑍍𑌚𑌰𑌤𑍋𑌽𑌨𑍁𑌘𑌾𑌸𑌂 𑌤𑍁𑌷𑍍𑌟𑌸𑍍𑌯 𑌮𑌯𑍍𑌯𑌵𑌹𑌿𑌤𑍈𑌰𑍍𑌨𑌿𑌜𑌕𑌰𑍍𑌮𑌪𑌾𑌕𑍈𑌃 ॥ (யஜ்ஞங்களில் யாகம் பண்ணுகின்ற யஜமானனால் ஸமர்ப்பிக்கப்பட்ட சருபுரோடாதிகளை, அக்நிரூபமான எனது வாயினால் புஜிக்கும நான், அவ்வளவு த்ருப்தியுடன் புஜிக்கின்றேனில்லை. தன்னால் அனுஷ்டிக்கப்பட்ட ஸகல கர்ம பலங்களையும் எனக்கு ஸமர்ப்பித்துவிட்டு ஸந்துஷ்டனாயிருக்கும் ஜ்ஞாநியான ப்ராஹ்மணனாகின்ற எனது முகத்தால், அவன் நெய் பெருகப்பரவின பாயஸாதிகளை ரஸமறிந்து ஒவ்வொரு கவளமாகப் புஜிக்க நான் எவ்வண்ணம் த்ருப்தி யடைகின்றேனோ அவ்வண்ணம் அக்நிமுகத்தால் ஹவிஸ்ஸுக்களைப் புஜித்து த்ருப்தனாகின்றதில்லை.) இவ்வண்ணம் ஸ்ரீபாகவதத்தில் பகவத் வாக்ய மிருக்கின்றது. ப்ராஹ்மண மஹிமை விஶேஷமாக ஶ்ருதியிலும் இதிஹாஸ புராணங்களிலும் கொண்டாடப் பட்டிருக்கின்றது. பாகவதாராதன விஶேஷத்தைப் புருஷார்த்த காண்டாதிகாரத்தில் பார்க்கக்கண்டு கொள்வது.

ஆதலால் பாஷாந்தர பரிசயமானது பலித்து அர்த்தார்ஜநம் பண்ணின விப்ரகுலத்தோர், அவ்வர்த்தம் பகவத் பாகவதாராதநோபயுக்தமாகும்படி விநியோகிக்கக் கடமைப்பட்டிருக்கின்றார்கள். வ்ருத்திஹீநர்களான ஸ்வகுலத்தார்களுக்கு வ்ருத்யநுகூலமான வித்யா ஸ்தாநங்களை உண்டுபண்ணவும், மற்றும் அவர்கள் தாரித்ரியத்தால் கெட்டும், நசித்தும்போக விடாமல் ரக்ஷிக்கவும் கடமைப்பட்டிருக்கின்றார்கள்,

பாஷாந்தர பரிசயமில்லாமலே, துஷ்டஸம்ஸர்க்கங்களால் கெட்டுப்போகும் ப்ரஹ்மகுலோத்பவர்களைப்பற்றி என்சொல்வோம்? இவர்கள் பிறந்த குலத்துக்குக் கோடாரிக்காம்புகள். வ்ருஷலத்வத்தை நன்கு ஸம்பாதித்துக்கொண்டு ப்ராஹ்மண பாவத்தை அவலம்பிக்கும் இந்த நீசர்கள் தாங்கள் கெடுவதென்பதுடன் தங்கள் ஜந்மவ்யாஜத்தால் பெற்றோர்களையும் கெடுக்கின்றார்கள். இவர்கள் பண்ணும் பாபங்களின் பலனைப் பல ப்ராஹ்மணர்களும் அநுபவிக்கவேண்டியிருக்கின்றது. இத்தகையவர்க்கு விமோசனமே இல்லை. இவர்கள் பாபத்தொழில்களின் நிமித்தம் அநுதாபம் உண்டாகிப் பூர்வத்தொழில்களை வாஸனையறத்துறந்து, ப்ராயஶ்சித்தத்தில் அபிமுகராய் ப்ராயஶ்சித்தாதிகளைப் பண்ணிக்கொண்டார்களாகில் அல்பவ்யாஜத்தால் அஜாமிளாதிகளைக் காப்பாற்றிய சரண்யன் இவர்களையும் காப்பாற்றுவன். [illegible] என்றும், [illegible] என்றும், ப்ரமாணங்கள் இருக்கின்றபடியால், எவ்வளவுதூரம் கெட்டுப்போனவனுக்கும் அநுதாபாதிகளாலும் பகவத் ஶரணாகதியாலும் நற்கதியுண்டென்பது ஸித்தம்.

மடாதிபதிகளுக்கு ஸவிநயமாக நான் செய்யும் விஜ்ஞாபனமொன்றுண்டு. நீங்கள் லோகாசார்யர்கள். ஆஶ்ரமத்தால் ஸந்நியாஸிகளாயிருக்கையிலும், ஸம்ப்ரதாய ரக்ஷணார்த்தமாயும், ஸம்ப்ரதாயத்தின் வ்ருத்தியின் பொருட்டும், மாடபத்யத்தை வஹித்தவர்கள். [illegible] என்றும், [illegible] என்றும், ஶாஸ்த்ரத்தை அநுஸரித்து, [illegible] சிஷ்யன் விலக்ஷணமான ஆசார்யாநுபவத்தை இழவாமைக்காக உங்களுக்கு ஸமர்ப்பித்த பொருளை நீங்கள் பகவதாராதநத்துக்கும் பாகவதாராதநத்துக்கும், ப்ரஹ்மவித்யா ப்ரசாரத்துக்கும், பண்டித ஸம்மாநத்துக்கும், சிஷ்யரக்ஷணத்துக்கும் விநியோகப் படுத்திக்கொண்டு வந்தீர்கள். [illegible] என்கிறபடியே உங்களுக்கு ஏதேனும் ஸமர்ப்பித்தவர்கள் ஈஶ்வர ஸமர்ப்பணம்போல் நினைத்து ஸமர்ப்பித்தார்கள். ஸமர்ப்பிதமான பொருள் துர்விநியோகப்படலாமென்னும் சங்கை அவர்களுக்கு உதித்ததில்லை. அந்த விஷயத்தில் உங்களுடைய ஜ்ஞாநமும் ஆஶ்ரம தர்மமும் உங்களை ரக்ஷிக்கவேண்டியது. உங்களுடைய ஸம்பந்தம் லேசமற்றும், உங்களுடைய சிஷ்யர்களல்லாமலும், சில சூத்ரர் உங்கள் மீது அதிகாரம் செலுத்த யோசித்துவிட்டார்கள். இது கலியின் கொடுமை. நீங்கள் யார்க்கும் டிரஸ்டிகளல்லர். உங்களை அந்த சூத்ரர் டிரஸ்டிகளென்று அடக்கியாள முயல்கின்றனர். இங்கிலீஷ் ராஜாங்கத்தார் தங்களுடைய அதிகாரத்தை அவர்களிடம் கொடுத்தபடியால், இத்தகைய தர்ம விரோதம் நேர்ந்துவிட்டது. அவர்களால் முடிக்கப்பட்ட மசோதா சட்டமானது ராஜப்ரதிநிதிகளுடைய ஸம்மதத்தைப் பெற்றதாகில், நீங்கள் செய்யவேண்டிய கார்யங்களை எனது புத்திக்கெட்டின வரையில் ஜ்ஞாபிக்கின்றேன்.

டிரஸ்டிகளல்லாத உங்களை டிரஸ்டிகளெனச் சொல்லிப் பலவந்தப் படுத்தினார்களாகில், அப்படிப்பட்ட டிரஸ்டிகளெனும் ஸ்திதியை நீங்கள் த்யாகம் செய்யவேண்டியவர். அந்த யோசனையில் மடங்களுடைய சொத்துக்களின் பலம் உங்களுடைய சிஷ்யர்களை ஆஶ்ரயித்திருக்கிறது. சிஷ்யர்களை நீங்கள் ஆஹ்வாநம் பண்ணி, அவர்களுடைய ஸம்மேளநத்தில் ப்ரக்ருத ஸ்திதியை அவர்களுக்கு அறிவித்து, மடங்களுடைய சொத்துக்களை அவர்களிடம் நீங்கள் ஒப்பிவித்துடவேண்டும். அவர்கள் தங்களுக்குள் சிலரைத் தங்கள் ப்ரதிநிதிகளாய் ஏற்பாடுசெய்து, அவர்கள் மூலமாய் மடங்களின் ஆஸ்திகளைப் பாதுகாத்து வரக்கடவர். அவர்கள் ஒரு வ்யக்தியைக் கார்யதர்சியாக நேமித்து, அவரை மடத்துடனிருந்து, மடத்தில் நடக்கும் பகவதாராதநங்களை நடத்தி வரும்படியாகவும், மடாதிபதிகளுடைய யாத்ரைகளுக்கு வேண்டிய ஸௌகர்யங்களைச்செய்யவும் ஏற்படுத்தவேண்டியது. மடம் ஸ்வாமிகளுக்குத் தத்காலம் சிஷ்ய ஸமர்ப்பிதமான த்ரவ்யத்துக்குக் கணக்கு கேட்கும்படியான நிலைமை நேரிட்டால், குரு தக்ஷிணையென்பதை அடியோடு நிராகரித்துவிட்டு, சிஷ்யர்களையே, அவர்கள் உத்தேசித்த த்ரவ்யங்களை ரிக்தர்களாயும், ஸாதுக்களாயும், ஶ்ரோத்ரியர்களாயும், பண்டிதர்களாயும், ப்ரஹ்மவித்துக்களாயும் இருக்கப்பட்ட விப்ரகுலோத்தமர்களுக்குக் கொடுக்கும்படி நியமிக்கவேண்டியது. இப்படிக்கன்றி, சூத்ராதிகளிடம் பரிபவம் மடாதிபதிகளுக்கு நேரிடாமல் போகாது. சிக்ஷிக்கின்றேனல்லன். யுக்தமாகத் தோன்றியதை ஸ்மரிப்பிக்கின்றேன். [illegible] என்கிற பழியை நிவர்த்தித்தலும், உசிதமாகத் தோன்றுகின்றது. ஸம்ப்ரதாய ரக்ஷணத்துக்காக

பிக்ஷுக்களான மடாதிபதிகள் தநார்ஜநத்தை ஒப்புக்கொண்டார்கள். [illegible] ॥ என்கிற வசநத்துக்கு ஸந்யாஸிகள் விலக்காகமாட்டார்கள். ஏனென்றால், [illegible] ॥ என்கிற பாரத வசநப்படி, மடங்களில் பணமில்லாவிட்டால், பனகால் ராஜா அவற்றின் மீது சிந்தைகொள்ளமாட்டார். ஆதலால் ஸர்வப்ரகாரத்தாலும் நான் சொல்கின்ற க்ரமத்தில் மடாதிபர்கள் த்ருணலோஷ்டகாஞ்சனர்களாகி, [illegible] ॥ என்கிற ஶ்லோகார்த்தத்தில் விஶ்ரமித்தல் நலமென்று தோன்றுகின்றது.

[illegible] ॥ என்று, சைவதீக்ஷை பெற்றுக்கொள்வதால் ப்ராஹ்மணனாவான் என்றும், காபால வ்ரதத்தை ஆஶ்ரயித்து யதியாய் விடுவனென்றும் பாசுபதாகமங்கள் சொல்லும். பாகவத ஸம்ப்ரதாயங்களிலும், [illegible] ॥ என்றும், [illegible] ॥ என்றும், பகவத் பக்தியுள்ளவன் எந்த ஜாதியில் பிறந்தவனாயினும், அவன் உத்க்ருஷ்ட ஜாதியில் பிறந்தவன் போலும் உத்க்ருஷ்டாஶ்ரமிபோலும் ஸ்மரிக்கத்தக்கவன் எனப்பகவத் ஶாஸ்த்ரங்கள் சொல்லும். இம்மாதிரி வசநங்கள் பகு விப்ரதிபத்திகளுக்கு மூலமாயிருக்கின்றன.

மேலெடுத்த வசநங்களை எவ்வண்ணம் க்ரஹித்த போதிலும், ஜந்மத்தால் ப்ராஹ்மணன் உத்க்ருஷ்டனென்பதும், ஆஶ்ரமத்தால் யதி விஶேஷித்தவன் என்பதும் ஸம்ஶயமின்றி ஏற்படுகின்றது. இவ்வித வசநங்களை ஆதரிப்பவர்க்கு, ப்ராஹ்மண த்வேஷத்திற்கும் யதிநிந்தைக்கும் இடமில்லை. இன்னும் பத்தவைரத்தோடு ப்ராஹ்மண த்வேஷம் பண்ணுகிறவர்களைப் பற்றி [illegible] ॥ என்கிற ஶ்லோகார்த்தத்தை யோசித்து, தமது ஆத்ம த்ரோஹிகளாய், மரியாதை கடந்தவர்களாய், ஸ்வரூப ஜ்ஞாந மற்றவர்களாய், ஸந்மார்க்க பாஹ்யர்களாய், நரகத்தெரிக்கு விறகு போன்றவராய் இருக்கும் அவர்கள் விஷயத்தில் தயை பாராட்டவேண்டும்,

சில தீக்ஷாப்ரவேசத்தாலும், வ்ரதாநுஷ்டாநத்தாலும், பக்தியில் நிலைப்பதாலும் வருகின்ற ஏற்றமானது அஹங்காரமூலமாகில் அது முற்றிலும் பயன்படாது; ப்ரத்யவாயகரமுமாகும். மேலெடுத்த வசனங்கள், ஒரு சூத்ரன் தான் ப்ராஹ்மண ஸமாநனென்று நினைக்க இடம் கொடா. அத்தகைய வசநங்கள், பகவத் பக்தன் எந்த ஜாதியில் பிறந்தவனாகிலும், அவனைப் பஹுமாநிக்தாது. அவனது ஜாதி ஸாமாந்யதையை நினைத்து, அவனை அவமதிப்பவர் நரகம் செல்வார் என்று காட்டுகின்றன.

தத்காலம், சிலவேஷங்களையிட்டும், சில ஜ்ஞாநாபாஸங்களைக்கேட்டும் ஜாத்யந்தரர்கள் தேவாலயங்களில் ப்ராஹ்மணர்களைப்போல் பாத்யம் கொண்டாடவும், தங்களை ப்ராஹ்மணர்க்கும் மேலாக நினைத்துக்கொண்டு, அவர்களுடைய வர்ணாஶ்ரமாசாரங்களைப் பழித்துக்கொண்டு பரிபவப்படுத்துவதும் வழக்கத்தில் வரக்காண்கின்றோம். பாகவதத்வப்ரயுக்தமாக ப்ராஹ்மணன் ஆலயம் சென்றாலும், அவனது ப்ராஹ்மணத்வ ப்ரயுக்தமான தர்மங்களையும் ஆசாரங்களையும், அவன் விட்டகல சக்தனல்லன். [illegible] ॥ என்கிற வசநமும், புத்தி பூர்வகமாக ஜாத்யந்தரர் செய்யும் அவமதியை ஸஹிக்க ஏற்படவில்லை. இவ்வண்ணம் அவமதிப்பவர், விஷ்ணுஸேவார்த்தம் விஷ்ணு மந்திரங்களை நெருங்கினவராகார்.

இந்த ரூபமான அவமதிகளும், நிர்பந்தங்களும் இனிமேல் ப்ராஹ்மணனுக்குப்பெருகும். மசோதா சட்டம் ஊர்ஜிதமாய் விட்டால், தேவஸ்தாநங்கள் சூத்ரவ்யாபகமாயும், ப்ராஹ்மண ஸ்வரூப நாஶகரங்களாயும், பகுசீக்ரத்தில் பரிணமித்து விடும். ப்ராஹ்மணரான ஸந்நிதி கிங்கரர்கள் இப்போது ப்ராயேண ரமாபதியின் கலிகோலாஹல க்ரீடையைப் பெருக வளர்க்கின்றார்கள். அவர்களைக்கண்டவுடன் [illegible] என்று யோசிக்கவேண்டியிருக்கின்றது. இத்தோடு சூத்ர நிந்தையையும் ஸம்பாதித்துக்கொண்டு ப்ரஹ்ம வித்துக்கள் பகவத் ஸந்நிதிகளுக்குள் போகவேண்டுமோ?

இந்த விஷயத்தில் ஸ்தாநவிசேஷாதிகாரத்தைச் சிந்திக்க ப்ராப்தம். ஸ்ரீதேசிகன் காலத்திலேயே ஆர்யாவர்த்தாதி புண்ய தேசங்கள் யுகஸ்வபாவத்தாலே வ்யாகுலங்களாய்ப்போயின. தாம்ரபர்ணீ, க்ருதமாலா, பயஸ்விநீ, காவேரீ, ப்ரதீசீ முதலான நதீ தீரங்களில், த்ரமிடதேசத்தில் பாகவதர்கள் வஸிக்கும் ப்ரதேசங்கள் வாஸஸ்தாநங்களாய்ப் பரிக்ராஹ்யங்களென்று தேசிகன் ஸாதித்தருளினர். முக்தி க்ஷேத்ரங்கள் விஷயத்திலும், யாதொரு க்ர

மானது ஸ்ரீவைகுண்டனுடைய கதாம்ருத ரஸத்தை ஆஸ்வாதநம் பண்ணுகின்ற பாகவதோத்தமர்கள் சித்தங்களுக்கு ருசிக்காததாயிற்றே, அது பஹுமாநிக்கத் தக்கதென்றென தேசிகன் திருவுள்ளம் பற்றினர். த்ராவிட தேசத்திலும் திவ்யதேசங்களெனக் கொண்டாடப்பட்ட ஸ்தலங்கள் விஷயமாக உண்டான ஏற்றமும் பாகவத ஸம்ருத்தி யென்கிற ஔசித்யத்தால் பெரியோர்களால் கொண்டாடப்பட்டன வென்று திருவுள்ளம் பற்றினர். பாகவத ஸம்ருத்தி யென்கிற ஆகாரம் எந்தத் திவ்ய தேசத்தை விட்டதோ அது க்ருத க்ருத்யனுக்கு வாஸஸ்தாநமாகத் தகாது. தேவர்களாலும் ரிஷிகளாலும் ப்ரார்த்திதனாய்ப் பகவான், [illegible] ॥ என்கிறபடியே, வர்ணாஶ்ரம தர்மநிஷ்டர்களாய், ஶமதமாதி குணலங்க்ருதர்களாய், இருக்கின்ற ஆசார்யர்கள் எங்கே பூஜிக்கப்படுகின்றனரோ, எங்கே தர்மம் குறைவிலதோ, வேதங்கள் யஜ்ஞங்கள் தபஸ், ஸத்யம், இந்த்ரிய நிக்ரஹம் முதலானவை ப்ரசாரத்தி லிருக்கின்றனவோ அங்கே நீங்கள் வஸிக்கவேண்டு மென்று ஆஜ்ஞாபித்தான். இந்த ஆகாரங்கள் இந்தத்தேசத்திலும் மாறிவிட்டது. சூத்ரர்களால் பூஜிதனான ப்ராஹ்மணன், சூத்ர நிந்தைக்கும் த்வேஷத்துக்கும் லக்ஷ்யமானான். ஆதலால் ஸாதுக்களும், ப்ரஹ்மவித்துக்களும், க்ருத க்ருத்யர்களும், தேசிகன் திருவுள்ளம் பற்றினபடியே, பகவதாராதன காலத்தில் சித்தைகாக்ரியம் கிடைக்கும்படியான ஏகாந்த ஸ்தலங்களையும், பரமைகாந்திகளும் பரமை காந்த்யத்தை ஸாதித்துக்கொள்ள முயல்பவருமான யாதேனுமொருவர் கிடைக்கக்கூடிய ப்ரதேசத்தையும் நாடி ஒதுங்கப்ராப்தம். தேவாலயங்களும் அவற்றின் பொருள்களும் சூத்ராக்ராந்தமாவதைப் பூர்வம் துருஷ்கர்கள் தேவாலயங்களை சூறையாடிப்போனதை ஸஹித்தபடி யாவரும் ஸஹிக்க ப்ராப்தம்.

மேலே விவரித்தபடி ப்ராஹ்மண ஜந்ம மெடுத்தயாவரும், அஸாதுக்களும் ஸாதுக்களும், மூடர்களும், வித்வான்களும், நடந்தார்களாகில், [illegible], என்கிற கணக்கிலே, பகவத் க்ருபைக்கு என்றுவது பாத்ர ராவார்கள். அன்றேல், [illegible]

[illegible] ॥ ’’ என்கிறப்படியே புராணரத்நோக்திகளில் த்ருப்தியடைகின்றோம்.

தி. த. ரங்காசார்யர்.

புஸ்தக விமர்சம்.

1. ஸ்ரீ சததூஷணீ:— ஸ்ரீமந்நிகமாந்த மஹாதேசிகன் அருளிச்செய்தது. வித்வான் பண்டித பூஷணம் பகவத் விஷயம் சேட்டலூர் ஸ்ரீ. உப. வே. நரஸிம்ஹாசார்யஸ்வாமியின் தமிழ் மொழிபெயர்ப்புடன். இஃது சென்னை மவுண்டு ரோட் ஸ்ரீசடகோப நிலயத்தில் நிகமபரிமளம் ஆபீஸ் மானேஜரால் இந்த சித்திரைமீ முதல் ப்ரதி ச்ரவண நக்ஷத்ரத்தன்றும் ப்ரசுரம் பண்ணப்பட்டு வருகிறது. இதைப்பற்றிய தகவல்கள் யாவும் இந்த ஸஞ்சிகையுடன் அநுபந்தம் பண்ணப்பட்டிருக்கும் அறிக்கையினால் தெரியவரும். அத்வைதமத நிரஸநார்த்தமாக அவதரித்த இந்த மஹாக்ரந்தத்தை எல்லா ஸ்ரீவைஷ்ணவருமறிவார்கள். காலவசத்தால் இதை அதிகரிப்பவர்கள் மிகவும் குறைந்துவிட்டதுமன்றி, ஸ்ரீகோசங்களும் முதலுக்கே மோசமாய்விடும் தசையிலிருக்கின்றன. ஏற்கனவே

அச்சிட முயன்றவர்கள் இதைப்பூர்த்திசெய்யமுடியாமல் நின்றுவிட்டார்கள். ஆனதுபற்றி இதைப்பூர்ணமாக அச்சிட்டுவைக்கவும், சாஸ்த்ரபரிசயம் அதிகமாயில்லாதவர்கள் கூட அர்த்தங்களை எளிதில் அறிந்து கொள்ளும்பொருட்டு இதற்குத் தமிழ்மொழி பெயர்ப்பைச் செய்யவும் முன்வந்திருக்கும் ஸ்ரீ சேட்டலூர் ஸ்வாமிக்கு, ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் நன்றி செலுத்தக் கடமைப் பட்டிருக்கிறார்கள். ஸ்ரீவிசிஷ்டாத்வைத க்ரந்தங்கள் பலவற்றிற்கு இந்த ஸ்வாமி தமிழ்மொழி பெயர்ப்புச் செய்திருப்பது யாவருக்கும் தெரிந்த விஷயம். இக்கைங்கர்யத்துக்கு வேண்டிய அஸாதாரணயோக்யதை அவரிடம் இருப்பதை அறியாதவர்களுமில்லை. ஆரம்பித்த கார்யம் எல்லாருக்கும் மஹோபகாரகமானதாலும், மிகப்ரயாஸத்துடன் நடந்தேறவேண்டியதாகையாலும், ஸ்ரீவைஷ்ணவாபிமானிகளனைவரும் தம்மாலியன்ற உதவியைப்புரிந்து இதை வெகு சீக்கிரத்தில் முடிவுபெறச் செய்யவேண்டுமென்பதை ஜ்ஞாபிக்கமட்டும் இக்குறிப்பை எழுதினோம்.

'ஹிந்து ஸந்தேசம்' — (Hindu message) 'ஆசார்ய ஜயந்தி' ஸஞ்சிகை (26—4—1923.) 'ஹிந்து மெஸேஜ்' அல்லது 'ஹிந்து ஸந்தேசம்' என்னும் இந்த ஆங்கில வாரப்பத்ரிகை சென்ற 10 வருஷத்துக்கு மேற்பட்ட காலமாய் ஸ்ரீரங்கம் வாணீவிலாஸ அச்சுக்கூடத்தில் ப்ரும்ம ஸ்ரீ. டி. கே. பாலஸுப்ரமண்ய அய்யரவர்களால் நடத்தப்பட்டு வருகிறது. இவ்வர்ஷத்தில் சித்திரைத் திருவாதிரையன்று, ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் திருநக்ஷத்ரமும், ஸ்ரீசங்கர ஜயந்தியும் ஒரு நாளில் நேர்ந்ததை முன்னிட்டு 'ஆசார்ய ஜயந்தி ஸஞ்சிகை' யென்று பெயரிட்டு இது வெளிப்படுத்தப்பட்டு நமது விமர்சத்துக்கும் அனுப்பப்பட்டிருக்கிறது. அதற்கு அறிகுறியாக ஸ்ரீசங்கராசார்யருடையவும். ஸ்ரீபாஷ்யகாரருடையவும் அழகிய படங்கள் இதில் சேர்க்கப்பட்டிருக்கின்றன. இந்தப் பத்ரிகை தேச ஸம்பந்தமான விஷயங்களையும் விசாரிக்க ஏற்பட்டதாயினும் வைதிகமத ப்ரவர்த்தனத்திலும் அதிக ஊக்கத்தைக்காட்டி வந்திருக்கின்றது. இந்த விசேஷ ஸஞ்சிகையில், வைதிகங்களான அத்வைத விசிஷ்டாத்வைத மதங்களுக்குள் இருக்கும் பலவித ஒற்றுமைகளை ப்ரஸித்த வித்வான்களான ப்ரும்ம ஸ்ரீ. கே. ஸுந்தரராமய்யர், ஸ்ரீ. எஸ். குப்புஸாமி சாஸ்திரிகள், ஸ்ரீ. உப. வே. தி. த. ரங்காசார்யர், ஸ்ரீ. எ. வி. கோபாலாசார்யர் முதலியவர்களுடைய வ்யாஸங்களின் முகமாக எடுத்துக்காட்டி வைதிகர்களான ஸ்ரீசங்கர பகவத்ராமானுஜமதானுஸாரிகளுக்குள் ஐகமத்யமும் ஸஹோதரபாவமும் ஏற்படவேண்டிய ஆவச்யகதையானது நன்றாய் வற்புறுத்தப்பட்டிருக்கிறது. ச்ரௌத ஸ்மார்த்த விஹித நித்ய கர்மானுஷ்டானபரர்களான ப்ராம்மணர்களுக்குள் பிளவேற்பட்டது மிகவும் சோகிக்கத்தக்கதென்பது தீபிகையில் பலகாலும் எடுத்துரைக்கப்பட்டிருப்பதை நமது நேயர்கள் அறிவார்கள். இவ்வைரஸ்யங்கள் ஒழியத்தக்கவை யென்பதைக் காட்டக் கீழ்க்கூறப்பட்ட ப்ரமுகர்கள் அத்வைத விசிஷ்டாத்வைத ஸித்தாந்தங்களை முகபேதங்களால் சீர்தூக்கி அவற்றில் பரஸ்பரம் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்ட அம்சங்கள் பலவிருக்கின்றனவென்று காட்டியிருக்கிறார்கள். இந்த வ்யாஸங்களைத் தனித்தனியே பராமர்சிக்கும் ஸந்தர்ப்பம் இதல்ல. ஆயினும் எல்லோருடைய அபிநிவேசமும் வைதிக ஸமூஹத்தின் ஒற்றுமையையும் அபிவ்ருத்தியையும் பற்றியிருப்பது தெளிவாயிருக்கிறது. இந்திரியங்களுக்கு இலக்கல்லாமல் சாஸ்த்ரத்தினாலேயே அறியப்படவேண்டிய தத்வஜ்ஞான விஷயத்தில் அபிப்ராயபேதமிருப்பது விந்தையல்ல. இருந்தாலும் அனாதியான வைதிகாசாரானுஷ்டான பலத்தால் வைதிகர்கள் இதுவரையில், பல அபிப்ராயபேதங்களுக்கிடையே ஒரு குடும்பத்தாரைப்போலத் தமது ஸ்வரூபத்தைக் காப்பாற்றி வந்திருக்கிறார்கள். அதனாலேயே தான் இனியவும் நமது ஸ்வரூபமும் ஒற்றுமையும் ரக்ஷிக்கப்படவேண்டும். இவ்வவஸரத்தில் ஸ்ரீ. உப. வே. தி. த. ரங்காசார்யர் ஸ்வாமியின் வ்யாஸத்தின் முடிவில், 'பள்ளிக்கூடங்களில் பிறநாட்டுக்கல்வியைக் கற்பவர்களில் பலர்க்கு மதமென்பது மில்லை; தம்முன்னோர்களின் கல்வியைப்பற்றித் தமக்குள்ளதொரு கடமையென்பதுமில்லை. சிலர் பூர்விக வித்யைக்கு விரோதிகளாகவே ஆகிவிடுகிறார்கள்; ப்ராம்மண இதரர்களில் தற்போது இத்தகையவர்கள் ப்ரதானமாய்க் காணப்படுகிறார்கள். தர்க்கத்துக்கும் தத்வவிசாரத்துக்கும் மிகவும் பொருந்தியதாயும், ஆத்மஹித விஷயமான உபதேசத்தில் நிரதிசயமான ஆஹ்லாதத்தைக் கொடுக்கக்கூடியதும், மிகப் பெருமைவாய்ந்த தாயதனமுமான வேதமார்க்கத்தில் விச்வாஸத்துடன் நிலைக்கும் சிலராவது தங்கள் பொறுப்பை நன்குணர்ந்து ஒன்று சேர்ந்து அந்தச் சீரியதனத்தைக் காப்பாற்றி, நமது நாடுவாழவும் உலமே உய்யும்பொருட்டும், அதை நம்பின்னோர்களிடம் ஒப்படைக்க ப்ரயத்னம் செய்யக்கடவர்கள், என்று எழுதியிருப்பதை நாமும் முழுமனதுடன் ஆதரிக்கின்றோம்.

3. ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸதாசார நிர்ணயம் — ஸ்ரீவண்சடகோப ஸ்ரீரங்கநாத யதீந்த்ர மஹாதேசிகன் அருளிச்செய்தது—காரக்குறிச்சி ஸ்ரீ. உ. வெ. வ. வித்வான் வெங்கட வரதாசார்யர் ஸ்வாமியின் உபோத்காதத்துடன் கூடியது—ஸம்ஸ்க்ருதம்—இது சென்னை, கச்சாலீச்வரர் அக்ரஹாரம் 20-நெ. வீட்டில் வ. சுந்தரராஜாசார்யர் B. A. L. T. ஸ்வாமியால் ப்ரசுரம் செய்யப்பட்டிருக்கிறது. இதில் ஸ்ரீ அஹோபிலமட ஸம்ப்ரதாயஸ்தர்களுடைய அநுஷ்டான உபயுக்தங்களான நித்யகர்மங்கள், பகவதாராதனக்ரமம், ஜபவிதிகள், ஜயந்தி நிர்ணயங்கள் முதலிய 70 விஷயங்கள் அடங்கியிருக்கின்றன. இப்புத்தகத்தில் உபயோகப்பட்டிருக்கும் காகிதம், இதன் முத்ரணம் முதலியவை மிகவும் நன்றாயிருக்கின்றன. இதன் விலையும் அதிகமில்லை. ஸ்ரீ அஹோபிலமட ஸம்ப்ரதாயஸ்தர்களுக்கு இது இன்றியமையாத க்ரந்தம். புஸ்தகத்திலடங்கியிருக்கும் விஷயங்களை யநுசரித்து இதன் பெயரை இதன் ஆசிரியர் அமைத்திருந்தால் ஒருவித ஆக்ஷேபத்துக்கும் இடமிராது. சாஸ்த்ராநுஷ்டான விஷயங்க

ளில் நம்மவர்க்குள் அநேக பேதங்களிருப்பது ப்ரஸித்தம். ஆகையால் ஒருவிதமான அபிப்ராயத்திலிருப்பவர்கள் தங்களுடையது தான் ஸதாசாரம் என்று ப்ரசுரிப்பது நமது ஸமூஹத்தின் ஒற்றுமைக்கும் முன்னேற்றத்துக்கும் ஒத்ததல்லவென்பதை குறிப்பிடவேண்டியது நமது கடமை.

4. ந்யாஸோல்லாஸம்—ஸம்ஸ்க்ருதம்—ஸ்ரீவண்சடகோப ஸ்ரீவீரராகவ யதீந்த்ர மஹாதேசிகன் அருளிச்செய்தது, ஷை காரக்குரிச்சி ஸ்வாமியின் உபோத்காதத்துடன் கூடிய ஷை ஸுந்தரராஜாசார்யராலேயே ப்ரசுரம் செய்யப்பட்டிருக்கிறது—இதில் ஸ்ரீ அஹோபில மடஸம்ப்ரதாயத்தை யநுஸரித்துச் சரணாகதியை யநுஷ்டிக்கும் ப்ரகாரங்கள் விசாரிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. அம்மட்டில் இது அந்த ஸம்ப்ரதாயஸ்தர்களுக்கு உபயோகப்படக்கூடிய புஸ்தகம் தான். இதர ஸம்ப்ரதாயஸ்தர்களுடைய அநுஷ்டானத்தைப் பற்றி இதில் சொல்லியிருப்பதை அவர்கள் பலமாய் ஆக்ஷேபிப்பார்கள் என்பது நிச்சயம். இங்கும் கீழ் 3-வது புஸ்தக விமர்சத்தில் நாம் சொன்னதைத் திரும்பவும் குறிப்படவேண்டியிருப்பதைப் பற்றி வருந்தாமலிருக்க முடியவில்லை. ஆனால் புஸ்தகவிஷய ஸம்பந்தமான பூர்வபக்ஷ ஸித்தாந்தங்களி லிரங்கவும் நமக்குத் தேசமில்லை.

ஸ்ரீ:

சரண்புகுபா

அன்னையா யப்பனா யிருருவுமா யவையுள் நின்ற பொருளாய்
என்னு யெனதா யேனைத்தா யென் னகத்திடை யணுவாம்
உன்னோகா ஹுன்னியே ஐயஞ்சிறிது மிலாதுன் தண்ணருட் டுணையால்
இன்னுய் நினதா யாவதோரப் பெற்றியன் முதல்வா! 1

முன்னின்ற மும்மூர்த்தி யாயபொருளே யென்றேத்துதற்கு மடியேன்
சொன்னின்று பிரியாதாய் சொல்லுவிக்குஞ் சுடரே சுகந்தனிற்கீறே
உன்னின்று விலகா மனமுடையே னல்லேன் வல்வினையேன்
பின்னின்று பிழைசெய்யும் பாவியெனைக் காத்தருள்வாய் கருணைக்கடலே! 2

கடற்றுன்பந் தனில்மூழ்கு வானெனைப் பற்றியுன தாழியின்பமாழ்
மடற்றுன்னும் மதுபோலாக்கி யுன்னுட் செலுத்தி வைத்துத் துயில்வி பாற்
கடற்றுஞ்சுங் கருணையாழி! நீலமணிவண்ணா! எனதாவியுறை யொன் சோதியே!
மிடற்றுட் கருவிடந் தாங்கு முருவே! குருவே! என்குறை மறை. 3

மறையறைப் பரவியுறை நுண்பொருளே! புலப்படாதொளியு மென்கண்ணே!
மறைவலா ரென்றேத்து மறமே! மரைபோலென் மனமுட னென்னுடல்

உன்றையம் புலன்செல் சுவையுடை யுணவுக ளொழித்தெனது வல்வினை
பறையறை செய்யாதுன் திருவடியி லெனதாவி யடைதலருள். 4

அருள்செய் தயையுரு கொண்டென தாவிதனை யுன்னடி யடைதற்செய்து
இருள்நீக்கி யென்மனம் ஞானவொளி கொண்டென்று மாராவமுத வுணவுண்டு
தெருள்பெற்று நிலைநின் றுறுதியாய வுன்பதம் போற்றிபெரும் பதம்பெற
அருள்வா யகரமா யதனுட் பொருளா மென்னுருயிர் தந்தையே! 5

தந்தையாய் தாயாய் தாரமதா யென் னுற்ற ருடன்பிறந்தார்
முந்தை நண்பர் முதலோர்ரா யெங்கும் நின்றி யாதுமாய பரப் பிரம்மமே
சிந்தையுறு மனக்கவலை போக்கி யுன்னன்றி கதியிலா யெனையில்வுலகு
நிந்தைநீக்கி யென்பிழை யேதுங்கருதாது மலரடியென் சென்னிசூட்டு, 6

சென்னிவர் சடைசூடுந் தேய்பிறை வீசுமொளி தானுமிப்பா
முன்னிவீழ் பெருகங்கை தனையேற்றருளி யெங்குந் தண்நிவலை வீசி
வன்னியால் வல்வினை கூரிவ்வுல கழித்தருள் செயுந்தயை வடிவு
கன்னிபாகக் கோவே! குற்ற மெரித்துக் குணம்போற்றிடல் நின்செயல். 7

செயலனைத்துங் கயல்கண்ணினு ரின்புற வியற்றுமிவ் வாழ்க்கையின கற்றி
அயல்செல்லென் மனம்பற்றியதை யுன்னிடம் நிலைபெறச் செய்துநான்
உயல்வகையருளி நல்லியல் பயில்வான் பயலாக்கி வியல்புவி மோதும்
புயல்காமமுதற் பகையறுத் தென்முயல் நல்வயல் செலவுதவுவை. 8

வையமேழுமுண் டாலிலைமேற் றுயில்மகவே யென் றும்பவர் துதிக்கவாய்
நயம்நல்கி யினிய நாரணநாமம் நமன்பாச மெறிதன் முன்னென் மனந்தோன்றி
சயம்பறைகள் முழங்கியுன் னலர்ப்பாதங் கடிதுசேர்த் தடியவர்பால்
பயமுடனினி செல்கென கொடுங்கூற்றிற் கொருகூற்று நவில் ப்ரம்பரமே. 9

பரமபதமொன் றுண்டிலை யெனவோர் கவலையுறே னுன்றிருவடி
சரமகாலமதிற் றிண்ணமென் றெனதாவிக் கினியவோர் மொழியுதவுவாய்
சிரமமயாது மெடுத்தேனிலே னஞ்சும் வல்வினையே புரிந்துமறந்தேன்
பரமவுன்னை கதிவேறிலே திறுகப் பற்றின னுன்பாதமலர்க ளரசர்க்கரசே! 10

என்றுமூ ரென்றமப்ப னிருமுறை பிறந்தவூர்
வன்று ளிணைதொழு தேத்துமூர்—முன்றில்வாய்
திருயிலங்குமூர் நான்சனித்தவூர் மன்னர் மன்னன்வாழ்
மருவிலந்தண ரிருவேதமோது மயிந்திரபுரமே. 11

திருவல்லிக்கேணி, சருக்கை. கி. பார்த்தஸாரதி.

चरमश्लोकाधिकारः तृतीयः

(தொடர்ச்சி.)

(4) किञ्च उपायान्तर सकृत्त्वादिभिः पञ्चभिः हेतुभिः सुकरोपायाविश्वासात् उपायान्तरे प्रवर्तमानस्य दुर्बलबुद्धेः अस्य अधिकारिणः तत्प्रवृत्तिनिवृत्तिपरक विशिष्टा शरणागतिर्विधीयत इति । अप्रवर्तनेनापि दुर्बलबुद्धिः तत् अविश्वासात् उपायान्तरं [illegible] । तस्य उपायान्तर प्रवृत्त्याशा निवृत्तिविशिष्टं शरणवरणं विधीयत इति ॥

(5,6) अपि च, यथा भक्तेः प्रपत्तिसापेक्षत्वं एवं प्रपत्तेरपि भक्तिसापेक्षत्वं तदङ्गसापेक्षत्वं वा स्यादिति शङ्कायां प्रपत्त्यङ्गत्वेन भक्त्यादीन् [illegible] स्वीकारे पवनतनयबन्धक ब्रह्मास्त्रन्यायेन प्रपत्तिरेव

மூன்றுவது சரமச்லோகாதிகாரம்

(முன் தொடர்ச்சி)

(4) மேலும், (இந்த) உபாயம்,ஒருதடவைதான் அநுஷ்டிக்கப்படவேண்டியதென்பது முதலிய ஐந்து காரணங்களினுல் ஸுகரமாயிருக்குமிவ்வுபாயத்தில் நம்பிக்கையில்லாமல் மற்ற உபாயங்களில் ப்ரவ்ருத்திக்கிற துர்ப்பலபுத்தியையுடைய ஒரு அதிகாரிக்கு அவற்றில் ப்ரவ்ருத்திப்பதை மாற்றுதல், என்னும் ஆகாரத்தோடுகூடிய சரணுகதி விதிக்கப்படுகிறது என்றும் (அர்த்தம்) உபாயாந்தரங்களில் ப்ரவ்ருத்திக்காமலிருக்கச் செய்தேயும் இப்படி துர்ப்பல புத்தியையுடையவன் கீழ்க்கூறிய அவிச்வாஸத்தால் வேறு உபாயத்தை ஆசைப்படுகிறுன். அந்த உபாயாந்தரத்தைப்பற்றிய ஆசையை நிவ்ருத்தி செய்வதோடுகூடிய சரணவரணம் விதிக்கப்படுகிறது என்றும் சொல்லலாம்.

(5,6) இன்னும், எப்படி பக்தியோகத்துக்கு ப்ரபத்தியின் அபேக்ஷை இருக்கிறதோ, அப்படியே ப்ரபத்திக்கும் பக்தியோகத்தினுடையவாவது அதின் அங்கங்களினுடையவாவது அபேக்ஷையிருக்கலாம் என்று நினைத்து, ப்ரபத்திக்கு அங்கமாக பக்தியோகாதிகளை ஸ்வீகரித்தால், ஹநுமானைக் கயிற்றினுல் கட்டியபோது ப்ரம்மாஸ்த்ரம் நழுவிவிட்ட ந்யாயத்தை அநுஸரித்து, ப்ரபத்தியும் நழுவிப்போம், என்று சேர்த்துக்கொள்ளும் பக்ஷத்தில் பாதகம் உண்

विगलेदिति । विपक्षे बाधक प्रसंगेन तदेव निरपेक्ष विशिष्ट प्रपदनं स्थाप्यत इति । अत्रोपायान्तर सम्बन्धासहत्वं अपूर्वं विशेषणं शरणागतेः [illegible] इति । तथापि न स्वाङ्गनैरपेक्ष्यं प्रपत्तेः अनुपकृतस्य कारणत्वायोगात् । [illegible] ब्रह्मास्त्रस्यापि रज्ज्वन्तरादि निरपेक्षत्वेऽपि ब्रह्मास्त्रप्रयोगविध्यापादित तदङ्गनिरपेक्षत्वमपि नास्त्येव । अन्यथा बन्धनकारणत्वायोगात् । उक्तं च — 'न हि तत्करणं लोके वेदे वा किञ्चिदीदृशम् । इतिकर्तव्यता साध्ये यस्यां [illegible] ॥' इति,

अभियुक्तैरेतदर्थ [illegible]:— 'अशक्ताधिकारत्वमकिञ्चन्यपुरस्क्रिया । अनङ्गभावो धर्माणां तत्प्रवृत्तिनिवारणम् ॥ तत्प्रत्याशाप्रशमनं ब्रह्मास्त्र न्याय सूचनम् । सर्वधर்मान् परित्यज्य शब्दार्थाः समुदाहृताः" ॥ इति,

---

டாவதைப் பார்த்து, அவ்விதமான அபேக்ஷையின்மையோடு கூடிய ப்ரபத்
கம் ஸ்தாபிக்கப்படுகிறது என்றபடி. இங்கும் உபாயாந்தர ஸம்பந்தத்தைப்
பொறுக்காமை என்கிற ப்ரபத்திக்கு அபூர்வமான ஒரு விசேஷணம் நிரூபிக்
கப்படுகிறது என்றதாயிற்று. ஆயினும் ப்ரபத்திக்குத் தன்னுடைய அங்கங்
கள். அவச்யமில்லையென்ன வொண்ணுது; அங்கங்களால் உபகாரம் செய்யப்
படாத ப்ரபத்திக்கு ஒன்றுக்கும் காரணமாயிருக்கும் தன்மை பொருந்தாதா
கையினுல் ப்ரும்மாஸ்திரத்துக்கும் வேறு கயிற்றினுல் கட்டப்படுவது முதலி
யவைகள் வேண்டியதில்லாமலிருந்தபோதிலும் ப்ரும்மாஸ்த்ரத்தை ப்ரயோ
கிக்கும் விதத்தை விதித்திருக்கும் சாஸ்திரத்தினுலேற்படுத்தப்பட்ட அதின்
அங்கங்களும் வேண்டியதில்லை என்றேற்படுத்தப்பட வில்லையல்லவா? அப்படிக்
இல்லாவிடில் அது கட்டுப்படுவதற்குக் காரணமாகாதாகையினுல் அப்படியே
சொல்லப்பட்டிருக்கிறது:— 'அங்கங்களால் செய்யப்படும் ஒத்தாசையில் எதற்க
பேக்ஷையில்லையோ அப்படிப்பட்டது ஒன்றும் லோகத்திலாவது வேதத்தி
லாவது காரணமாக சொல்லப்படவில்லையல்லவா!' என்று. யெல்லாம் இவை
ஆசார்யரால் (இப்படிச்) சொல்லப்பட்டிருக்கின்றனர், ஆகையால் (வேறு
உபாயங்களில்) அசக்தனுக்கு அதிகாரம், ஆகிஞ்சின்யத்தை முன்னிடுதல்,
(மற்ற) தர்மங்கள் அங்கங்களாகவில்லாதிருத்தல், அவற்றில் ப்ரவ்ருத்திப்பதைத்
தடுத்தல், அவற்றில் ஆசையை ஒழிப்பித்தல், ப்ரும்மாஸ்த்ர ந்யாயத்தைக் காட்
டுதல், ஆகிய 'सर्वधर्मान् परित्यज्य' சப்தத்துக்கு அர்த்தங்களாக
ஸாதுக்களான பெரியோர்களால் அங்கீகரிக்கப்பட்டவை',— என்று.

அத: ‘அநித்யம் அஸுகம் லோகம் இமம் ப்ராப்ய பஜஸ்வ மாம்’ இத்யாதிவத் அகிஞ்சநாதிகாரிண உபாயாந்தராபாவம் அநூத்ய ஶரணவரணம் விதீயதே இத்யநுவாதபக்ஷ:; தஸ்யைவாதிகாரிண: அநபேக்ஷ்யாதி விஶிஷ்டம் ப்ரபதநம் விதீயதே இதி விஶிஷ்டவிதிபக்ஷ:, ஸம்யக் உபயோரபி பக்ஷயோ: நிரூபணம் நிரூபிதவதாம் நார்த்தவிரோத:,। உபயோரபி பக்ஷயோ: நித்யநைமித்திகாநாம் அநுஷ்டீயமாநஸ்ய கர்மணோ ப்ரஹ்மவித்யா ஶேஷத்வேந ஸ்வீகாராபாவேऽபி பகவத் கைங்கர்யத்வேந ஸ்வீகாராச்ச। உக்தஞ்சாசார்யை: — ‘விஶிஷ்டவிதி அநுவாதைவ பக்ஷயோ: உபயோரபி। ந ஸர்வ பரித்யாக: கர்தவ்யாநாஞ்ச கர்மணாம்॥’ இதி। அயமத்ர விஶேஷ:। விஶிஷ்டவிதிபக்ஷே விஶேஷண விஶேஷ்யயோ: உபயோரபி விதேயத்வம்; அநுவாதபக்ஷே விஶேஷ்யஸ்யைவ விதேயத்வமிதி। அத்ர உசித

ஆகையால் ‘அநித்யமானதும் ஸுகமில்லாததுமான இந்த லோகத்தை அடைந்து நீ என்னை பஜநம் பண்ணு’ என்கிற இடத்தில் போல, அகிஞ்சனதிகாரிக்கு வேறு உபாயமில்லாதிருக்கும் தசையை அநுவாதம் பண்ணிக்கொண்டு (முன்பே இருப்பதை எடுத்து விளக்கி), சரணாகதி விதிக்கப்படுகிறது, என்று அநுவாதபரமான அர்த்தம்; அதே அதிகாரிக்கு யாதொன்றிலும் அபேக்ஷையில்லை என்பது முதலியவற்றோடு விசிஷ்டமான (கூடிய) ப்ரபதநம் விதிக்கப்படுகிறது, என்று விசிஷ்டவிதி பக்ஷமான அர்த்தம். ஆகையால் இரண்டு பக்ஷங்களையும் நன்றாய் நிரூபணம் பண்ணுகிறவர்களுக்கு (அவற்றில்) அர்த்த விரோதம் இல்லை; இரண்டு பக்ஷங்களிலும் அநுஷ்டிக்கப்படுகிற நித்திய நைமித்திய கர்மங்கள் ப்ரும்மவித்யைக்கு அங்கங்களாக ஸ்வீகரிக்கப்படுகிறதில்லையாகிலும், பகவத்கைங்கர்யமாகவே அங்கிகரிக்கப்படுகிறதினாலும் (இது ஸித்தம்). ஆசார்யராலும் (இவ்வாறு) சொல்லப்பட்டது:— ‘விசிஷ்டவிதி அநுவாதம்; இவ்விரண்டு பக்ஷங்களிலும் அவச்யம் செய்யப்படவேண்டிய கர்மங்களை விட்டுவிடுவது (பரித்யாகம்) சொல்லப்படவில்லை’— என்று. இதில் ஒரு விசேஷம்; விசிஷ்டவிதி பக்ஷத்தில், விசேஷணம் (ஆகிஞ்சிந்யாதி) விசேஷ்யம் (சரணாகதி) என்றவிரண்டும் விதிக்கப்படுகின்றன; அநுவாதபக்ஷத்தில் விசேஷ்யமாகிற ப்ரபத்தி ஒன்றுமட்டும் விதிக்கப்படுகிறது, என்பது. இதில் உசிதமான அர்த்தத்தை ஸத்துக்கள் தாங்களே ஸ்வீகரித்துக்கொள்ளவேண்டும். விதி விஷயத்தில் ‘கௌரவ’ யுக்

கௌரவாத், லாகவமேவ ஸ்வீகர்தவ்யம் இதி ந்யாய:, விதிவிஷயே கௌரவாத் லாகவமேவ ஸமுசிதமிதி மீமாம்ஸகா:॥

(௪௦) இதி ஶப்தேந ஶரண்யகுணயுக்தோ பகவாந் ஶ்ரிய:பதி ரபிதீயதே। தேஷாம் குணா: நாராயண ஶப்த வ்யாக்யாநாவஸரே ஸௌலப்ய ஸௌஶீல்யாதய: ப்ராகேவ வ்யாக்யாதா:॥

(௪௧) இதி, அத்ராபி ஷடர்த்தா: வர்ண்யந்தே। ததுக்தமாசார்யை: - ப்ராப்யஸ்யைவ ப்ராபகத்வம் ஸ்வப்ராதாந்ய நிவாரணம். ப்ரபத்தே வ்யாஜமாத்ரத்வம் அந்யோபாயைர் அஸங்கம:॥ ததங்காநாஞ்ச ஸம்பந்த: ஸர்வஸாத்ய ஸஹிஷ்ணுதா। இத்யேகார்த்தா ஷடாசார்யை ரேகஶப்தஸ்ய தர்ஶிதா:॥’—இதி. ஏகஶப்த ஸஹிதம் முக்யம் ஸாதாரணத்வஞ்ச ப்ரதிபாதயதி। அத்ரைக ஶப்தஸ்யாபேதவாசித்வே ப்ராப்ய ப்ராபகயோ ரைக்யம் ப்ரஸித்யதி। ப்ராப்யதயா ப்ராபகதயா ச ஸக

தியை (அதிகத்தை) அங்கீகரித்தலை விட ‘லாகவ’ யுக்தியை (குறைவை) அங்கீகரிப்பதே மிகவும் உசிதம் என்பது மீமாம்ஸகர்களின் ந்யாயம்.

(என்னை) என்னும் சப்தத்தினால் சரண்யகுணங்களோடு கூடின பகவான் ச்ரிய:பதி சொல்லப்படுகிறார். ஸௌலப்யம், ஸௌசீல்யம், முதலிய அந்த குணங்கள் நாராயணசப்தத்தை வ்யாக்யாநம் செய்தபோது முன்பே வ்யாக்யாநம் செய்யப்பட்டன.

(ஒருவனையே) என்று— இங்கும் ஆறு அர்த்தங்கள் வர்ணிக்கப்படுகின்றன, அது ஆசார்யரால் (இங்ஙனம்) சொல்லப்பட்டது:— ‘அடையவேண்டிய ப்ரயோஜனமாகிய பகவானுக்கே அடைவிக்கும் உபாயமாக இருக்கும் தன்மையும், தான் முக்கியமாயிருப்பதென்பதைத் தடுப்பதும், ப்ரபத்தியின் வ்யாஜம் மாத்திரமாயிருக்கும் தன்மையும், பக்தி முதலிய வேறு உபாயங்களோடு ஸம்பந்தமில்லாமையும், அதன் (பக்தியோகத்தின்) அங்கங்களான கர்மயோகாதிகளோடும் ஸம்பந்தமில்லாமையும், எல்லா பலங்களுக்கும் இது ஒன்றே உபாயமாயிருக்கையும், என்று இப்படி ஆசார்யர்களால் ஆறு அர்த்தங்கள் ஏகம் என்னும் பதத்துக்கு நிரூபிக்கப்பட்டன’,—என்று, ஏகம் என்னும் பதம், வேறுபடாதது, முக்கியம், பொது, என்னும் அர்த்தங்களைக்காட்டுகிறது. இங்கு ஏகசப்தத்துக்கு வேறு அல்லாதது என்னும் அர்த்தம் ஏற்படுவதினால் அடையப்படவேண்டியவனும் அடைவிக்கிறவனும் ஒன்றாயிருத்தல் ப்ரஸித்தமாகிறது. ‘அடையப்படவேண்டியவனும் அடைவிப்பவனு

[illegible]

[illegible]

[illegible]

யும் ஒருவனுகவேயிருக்கும் என்னே' என்றர்த்தம். ஸ்வர்க்கம் முதலிய புருஷார்த்தங்களில் பலமும் உபாயமும் வெவ்வேருனபடியால் இங்கும் (அவற்றின்) வேறுபாடு இருக்குமோ என்று ஸந்தேஹித்து அது போக்கப்படுகிறது. லௌகிகர்களாலும், 'அந்த நாராயணன் தான் தன்னுலேயே பலத்தைக்கொடுப்பவனும், தான் தன்னுலேயே பலமாகவும் இருக்கிறுன்', என்று சொல்லப்பட்டது.

இங்கும் ஸாத்யோபாயத்துக்கும் ஸாத்யப்ராப்யத்துக்கும் பேதம் உளதே; பக்தியும் ப்ரபத்தியும் ஸாத்யோபாயங்களானபடியாலும், அநுபவமும் கைங்கர்யமும் ஸாத்ய ப்ராப்யங்களானபடியாலும் (இது ஸித்தம்). ஆகையால் ஸித்தோபாயமான பகவான் தானே ஸித்த ப்ரயோஜனமென்று ஏக சப்தத்தினுல் சொல்லப்படுகிறது.

ஏகசப்தத்துக்கு முக்கியம் என்று அர்த்தம் சொன்னுல் ப்ரபத்தி பண்ணும் சேதனனுடைய ப்ரதானமல்லாமை தெரிவிக்கப்படுகிறது; ப்ரபத்தியில் கர்த்தாவாக இருப்பதும் கூட பரமாத்மாவுக்கு அதீனமாகையால் ஸூத்ரகாரராலும் 'சாஸ்த்ரம் ப்ரயோஜனமுடையதாகவேண்டுமாகையால் (ஜீவன்) கர்த்தாவாகிறுன். (ஜீவன்) கர்த்தாவாக ஆவதும் ஸர்வேச்வரனிடத்திலிருந்து (அவன் ஸங்கல்பத்தினுல் என்றபடி); ச்ருதி அப்படிச் சொல்வதினுல்' என்று சொல்லப்பட்டது.

186727

ஸமாசாரக் குறிப்புகள்.

ஸ்ரீநிகமாந்த மஹாதேசிக ஸம்ப்ரதாய ப்ரவசநஸபை—திருக்கண்ணமங்கை. கார்யதர்சி ஸ்ரீ. உ. வெ. இடாம்பி வெங்கடாசார்யர் ஸ்வாமி எழுதுகிறுர்:—இந்த ஸபை தர்மதிருப் புரட்டாசிமீ ச்ரவணத்தில ஏற்படுத்தப்பட்டு நடந்துவரும் விவரங்கள் ஏற்கனவே தீபிகையில் வெளியிடப்பட்டிருக்கின்றன. ஸபை ஆரம்பித்த ஊக்கம் குறையாமல் ப்ரதிமாஸமும் உபந்யாஸங்கள் நடந்துவருகின்றன. ஸம்ப்ரதாய க்ரந்தங்களடங்கிய புஸ்தகசாலை யொன்றும் ஏற்படுத்தப் பட்டிருக்கிறது. அதற்குத் திருக்கண்ணமங்கை இடாம்பி ஸ்ரீ. உ. வெ. ஸ்ரீநிவாஸ ரங்காசாரியர் ஸ்வாமியும், உதாரப்ரக்ருதிகளான வேறு சிலரும் வெவவேறும் உத்க்ருஷ்டங்களுமான 50 ஸ்ரீகோசங்களை தானம் பண்ணியிருக்கிறுர்கள். மற்றும் சில தாத்தர்கள் இன்னும் வேறு க்ரந்தங்களை வாங்கிக்கொடுப்பதாய் வாக்களித்திருக்கிறுர்கள். வேதம், இதிஹாஸம், புராணம், காவ்யம், நாடகம் அலங்காரம் திவ்யப்ரபந்தம் முதலியவை புஸ்தகசாலையிலடங்கி யிருக்கின்றன. ஐப்பசிமீ முதல் **வேதாந்த தீபிகையும்** க்ரமமாக வரவழைக்கப்படுகிறது. சென்ற மாசிமீ ச்ரவணத்தில் கூடிய ஸபையில் தீர்மானித்தபடி ஒரு தர்ம பாடசாலை ஏற்படுத்தப்பட்டு அதில் உருப்பட்டேர் ஸ்ரீ. உ. வெ. ரங்காசார்யர் ஸ்வாமியின் உதவியைக்கொண்டு திவ்யப்ரபந்தம், ஸ்தோத்ர ஜாலங்கள் முதலிய ஸம்ப்ரதாயக்ரந்தங்களும் சொல்லிவைக்கப்படுவதுடன், ப்ரவசநங்களும் நடத்தப்பட்டு வருகின்றன. இந்த ஸபை மேன்மேலும் அபிவ்ருத்தியடையும் பொருட்டு என்று. ஹிதபரர்களான ஆஸ்திகர்கள் பலர் முன்வரவேண்டும்.

ஹிந்துமத தர்மஸ்தாபந மசோதா—சென்றமீ 2, 3 தேதிகளில் திருச்சிக்கடுத்த திருவானைக்காவலில், கும்பகோண நிவாஸிகளான ஸ்ரீகாஞ்சி; காமகோடி பீடாதிபதி ஜகத்குரு ஸ்ரீ சங்கராசார்ய ஸ்வாமிகளின் ஆதரவின்கீழ் நடந்த **வைதிக ஸநாதன தர்ம ஸம்மேளனத்தில்** இம்ம சோதாவைக் கண்டித்து நிறைவேற்றிய தீர்மானங்களை யனுஸரித்துப் பலவிடங்களில் மீட்டிங்குகள் கூடி அவற்றில் அவைகளை ஆமோதித்துச் செய்யப்படும் தீர்மானங்களைத் தபால்மூலமாயும் தந்திமூலமாயும் ராஜப்ரதிநிதிக்கு (Viceroy) அனுப்பப் படும்பொருட்டு ஷை ஸ்ரீ மடம் ஸ்ரீகார்யம் ஏஜெண்டு அவர்கள் அநேக விடங்களுக்குச் சுற்றுக் கடிதம் விடுத்திருக்கிறுர். இவ்விஷயம் எல்லாவர்ணத்தாராலும் ஆதரிக்கப்பட்டு ஸபலமாக முடியுமென்று எதிர்பார்க்கப்படுகிறது.

ஸ்ரீரங்கநாதன்—திருமேனி (வலதுகை) யிலிருந்து தங்கம் தோண்டி எடுக்கப்பட்டதாக முதலில் 'சுதேசமித்ரன்' பத்ரிகையில் கண்டிருந்தது. சரியல்ல வென்றும் ரூ. 4, 5, பொறுமானமுள்ள தங்கம் உதிர்ந்து விழுந்திருக்கிற தென்றும் அதைப்பற்றித்தக்க நடவடிக்கை நடைபெற்று வருகிற தென்றும் ஷை பத்ரிகைக்கு ஸ்ரீரங்கம் தேவஸ்தான நிர்வாஹ ட்ரஸ்டி ஸ்ரீமான் கே. ராகவேந்திரராவ் அவர்கள் தெரிவித்திருக்கிறுர்.

Ready for Sale.

வேதாந்ததீபிகை ஆபிஸில் கிடைக்கக்கூடிய புஸ்தகங்கள்.

1. வேதாந்த தீபிகை பழய ஸஞ்சிகைகள் வாலியூம் 1க்கு - 12 ஸஞ்சிகைகளுக்கு 3 0 0

பைண்டு வாலியூம். 3 8 0

2. ஸ்ரீ கீதார்த்த ஸங்கரஹம்—ஸ்ரீ. உப. இஞ்ஜிமேடு ரெங்கநாதாசாரியருடைய வ்யாக்யாநத்துடன். 0 4 0

3. ஸ்ரீ சதுஸ்லோகீ விவரணம். 0 4 0

4. ஸ்ரீமத்ரஹஸ்யத்ரயஸாரம். ஸ்ரீ.உப. பண்டிதபூஷணம் வித்வான் சேட்டலூர் நரஸிம்மாசாரியர் வ்யாக்யானத்துடன் 6 8 0

5. ஜககநந்தினி—ஸ்ரீ. உ. ப. தி. த. ரங்காசார்யரால் செய்யப்பட்டது. 1 0 0

6. மும்மணிக்கோவை—ஸ்ரீ. உ. ப. பண்டிதபூஷணம் வித்வான் சேட்டலூர் நரஸிம்மாசார்யர் வ்யாக்யானத்துடன் 0 8 0

7. கற்புநிலை (பாதிவ்ரத்யம்) ஸ்ரீ. உப. வித்யாநிதி க்ருஷ்ணமாசார்யரால் செய்யப்பட்டது. 0 2 0

8. விவாஹரஹஸ்யம்—ஸ்ரீ. உப. வித்யாநிதி க்ருஷ்ணமாசாரியாரால் செய்யப்பட்டது. 0 4 0

[ஸம்ஸ்க்ருத புஸ்தகங்கள் தேவநாகர எழுத்தில்.]

9. ந்யாயபரிசுத்தி. 3 0 0

10. கத்யத்ரயம், ஸ்ரீதேசிகன் பாஷ்யத்துடன். 1 0 0

இவைகளை கீழ் குறிக்கப்பட்டுள்ள விலாஸத்துக்கு எழுதிப் பெற்றுக் கொள்ளலாம்.

The Secretary,
Sri Vaishnava Siddhanta Sabha,
2/11, Adiappa Mudaly Street, Purasawalkam,
Vepery Post, (MADRAS. N. C.)